

BİR ÇINARIN ARDINDAN

1944 Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunu, KEV'in kurucu üyelerinden ve KEV Onur Üyesi Nedim Menekşe Öğretmen'imizi 28 Mart 2020 tarihinde kaybettik. Yaşamı boyunca Kepirtepe ile ilgili çok değerli çalışmalar yapan ve ilerlemiş yaşında bile her fırsatta Kepirtepelilerle birlikte olan Nedim Menekşe'yi asla unutmayacağız. Bu sayımızı Nedim Menekşe Özel Sayısı olarak hazırladık. Kendisini tanıyanlar, ailesi ve Kepirtepeliler; baba, öğretmen, yönetici, müfettiş, okuldaş, komşu, ağabey Nedim Menekşe'yi anlattılar. Anılarındaki Nedim Menekşe'yi satırlara döküp hatıralarını sonsuzluğa emanet ettiler.

Nedim Menekşe ile ilgili hatıralarını, duygu ve düşüncelerini kaleme alan isimler şöyle: Lüleburgaz Belediye Başkanı Murat Gerenli, KEV Başkanı Sedat Tonguz, Nedim Menekşe'nin oğulları Bilgi ve Birol Menekşe, kızı Gönül Işıksal Menekşe, Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunu Feyzullah Aktan, Eski KEV Başkanı Veli Şenkarabacak, 1961 mezunu Salim Çelikkol, 1966 mezunu Hasan Topuz, 1967 mezunu Hasan Özel, 1969 mezunu Raif Özdilek, 1971 mezunu Ethem Kahveci, 1971 mezunu Ahmet Memiş, 1972 mezunu İzzet Hongur, 1972 mezunu Şinasi Dindar, 1974 mezunu Coşkun Ergün, 1975 mezunu Ahmet Çetin, 1976 mezunu Fuat Necdet Özkan, Ziya Çağlı.

ASLA UNUTMAYACAĞIZ

1944 Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunu, KEV'in kurucu üyelerinden ve KEV Onur Üyesi Nedim Menekşe Öğretmenimizi 28 Mart 2020 tarihinde kaybettik. Yaşamı boyunca Kepirtepe ile ilgili çok değerli çalışmalar yapan ve ilerlemiş yaşında bile her fırsatta Kepirtepelilerle birlikte olan Nedim Menekşe'yi asla unutmuyacağız.

Nedim Menekşe, Bulgaristan'ın Kırcaali ilçesine bağlı İğridere-Menekşeli köyünde 21 Nisan 1928'de doğdu. Doğumundan 10 gün sonra ailesi Türkiye'ye, Lüleburgaz'ın Ahmetbey kasabasına göç ettiği için resmi kayıtlarda doğum tarihi 5 Haziran 1928 olarak yazıldı. Ahmetbey İlkokulu'nu 1938'de, 10 yaşındayken bitirdi. Aynı yıl yeni açılan Trakya Köy Öğretmen Okulu'na (Kepirtepe'nin ilk hali) kaydolmak istedi ama bedenlen yetersiz olacağı kanaatiyle kaydı yapılmadı. 1939'da Kepirtepe Köy Öğretmen Okulu'na kayıt oldu. Okulumuzun adı 17 Nisan 1940 yılında "Kepirtepe Köy Enstitüsü" olduğunda, Menekşe burada öğrenciydi.

İkinci Dönem Mezunları

Kepirtepe Köy Enstitüsü'nün ikinci dönem mezunları olan 182 kişiden biri olarak 1944'te mezun oldu ve Ahmetbey'de öğretmen olarak göreve başladı. İki ay sonra Kepirtepe Köy Enstitüsü'ne müzik derslerine yardımcı olmak üzere atandı. İki yıl çalıştıktan sonra tekrar Ahmetbey İlkokulu'na başöğretmen olarak atandı. 1947'de Vahide Menekşe ile evlendi. Program geliştirmeye Amerika'ya gidecekler arasına seçildiği halde talihsiz bir şekilde gidemedi. Aynı şekilde, Gazi Eğitim

Enstitüsü Müzik Bölümü'ne seçildiği halde kayıt olamadı. 1953-54 yıllarında yedek subay olarak askerlik görevini tamamladı.

1957'de Gazi Eğitim Enstitüsü sınavlarını kazandı ve 1958 yılında pedagoji bölümünü dışarıdan sınavlara girerek bitirdi. Aynı yıl Kırklareli'ne ilköğretim müfettişi olarak atandı. Bu görevde 1965 yılına kadar çalıştı. İsteği üzerine Kepirtepe İlköğretmen Okulu'na meslek dersleri öğretmeni olarak atandı. 1976 yılına kadar Kepirtepe'de öğretmen ve idareci olarak çalıştı ancak bu yıl isteği dışında Erzurum'a atandı. Yine aynı yıl ara tayinle İstanbul Vezneciler Rehberlik ve Araştırma Merkezi'ne atandı. 34 yıllık çalışma hayatının ardından 1978'de emekli oldu. Bir süre dershanecilik yaptı. İlkokullara yönelik tarih şeritleri, il ve ilçe haritaları hazırladı ve yayımladı. 75 yıllık meslek hayatındaki tüm yazı, konuşma ve makalelerini kitaplaştırdı. Yerel gazetelerde ve dergilerde ülke sorunlarıyla ilgili yazılar yazdı.

Nedim Menekşe ve Kepirtepe

1939'da 11 yaşında öğrenci olarak girdiği Kepirtepe'de 1945'te öğretmen olarak çalışmaya başlayan Menekşe, burada toplam 13 yıl görev yaptı. Emekli olduktan sonra da Kepirtepe ile bağlarını koparmadı ve 1991'de Kepirtepe Günleri'nin hayata geçirilmesine, 1996'da Kepirtepeliler Eğitim Vakfı'nın kurulmasına öncülük etti.

Kepirtepe Köy Enstitüsü'nün kendisine en büyük kazanımlarından olan müzik tutkusunu "Lüleburgaz Emekli Öğretmenler Mandolin Grubu ve Korosu"nu kurarak yaşattı.

Kuruluşundan Günümüze Kepirtepe isimli kitabı 2000 yılında yayımlandı. 2012'de güncellenerek tekrar basılan bu kitabın yanı sıra köy enstitülerinin imcesi ile ortaya çıktığını söylediği Köy Enstitüleri

Gerçeği ve Köy Enstitülerinin 70. Yılı adlı kitapları ile Kepirtepe ve köy enstitüleri tarihinin günümüze aktarılmasına büyük katkılar sundu.

Lüleburgaz'da Defnedildi

Nedim Menekşe, 29 Mart 2020 tarihinde Lüleburgaz'da son yolculuğuna uğurlandı. Tüm dünyada etkili olan koronavirüs salgınına karşı alınan tedbirler kapsamında Türkiye'de cenaze törenlerine getirilen kısıtlamalar nedeniyle törende kalabalık bir katılımcı kitlesi bulanamadı. Törene katılmasına izin verilen az sayıda kişi arasında Nedim Menekşe'nin oğlu Birol Menekşe ve eşi Canan Menekşe, kızı Gönül Işıksal, torunu Ezgi Işıksal, Lüleburgaz Belediye Başkanı Murat Gerenli, Ahmetbey Belediye Başkanı Mustafa Altıntaş ile Menekşe ailesinin yakınlarının yanı sıra Kepirtepe'yi ve Kepirtepelileri temsilen KEV Yönetim Kurulu'ndan Vakıf Saymanı İsmail Arkın ve Yönetim Kurulu Üyesi Hilmi Arkın bulundu. Nedim Menekşe, vasiyeti üzerine Lüleburgaz'da, Kepirtepe'yi gören Yeni Mezarlık'ta defnedildi. Cenaze törenine Kepirtepeliler Eğitim Vakfı, Kepirtepe Anadolu Lisesi ve bazı Kepirtepeliler de çelenk gönderdi. Ailesine, yakınlarına ve tüm Kepirtepelilere bir kez daha başsağlığı diliyoruz.

Teşekkürler

Yazılarıyla bu özel sayının bir parçası olanlara ve bu sayının yayımlanmasındaki katkıları sebebiyle Lüleburgaz Belediyesi'ne özellikle teşekkür ederiz.

RAHAT UYU NEDİM ÖĞRETMEN'İM

Dr. Murat Gerenli

Lüleburgaz Belediye Başkanı

Merhaba Sevgili Kepirtepeliler,

Nedim Menekşe öğretmenimizi kaybetmenin hüznü ile birlikte, onun sayesinde sizlerle birlikte olmanın ve duygularımı paylaşmanın mutluluğunu yaşıyorum.

İlkokul öğretmeni bir babanın oğlu ve aynı zamanda amcası, halası, teyzeleri ve onların hayat arkadaşları da öğretmen olan bir birey olarak çoğu Kepirtepe kökenli olan eğitimcilerin yarattığı iklimde yetiştim. Bulduğum ortamlarda devlet adamı ve siyasetçilerden çok sevgili Nedim Menekşe, Hüseyin Geyik, Rüştu Güvenç, Vehbi Dinçer ve Şükrü Akdeniz gibi Kepirtepe Köy Enstitüsü eğitimcilerinin isimleri geçiyor ve hayatımda yer ediyordu. Onların ve yetiştirdikleri eğitimcilerin, sevgi ve şefkat dolu yaklaşımları, kucaklayıcı, bütünleştirici, akıldan, bilimden, sanattan ve en önemlisi insandan yana olan duruşlarından etkilendim. Adalet, insanca paylaşım, imece, dostluk, barış, fırsat eşitliği konularındaki ödünsüz yaklaşımları, dünyaya bakışımın ve kişiliğimin oluşmasında fazlasıyla etkili oldu. Bu nedenle her birine minnettarım.

Öğrenmeyi ve Öğretmeyi Bırakmadı

Sevgili Nedim Menekşe'nin torunu yaşıyorum. Bu nedenle kendisini öğretmenlik mesleğinden emekli olduğunda yakından tanıyabildim. Emekli dediysem sadece meslekte emeklilikti. Öğrenmeyi ve öğretmeyi hiç bırakmadı. Tanıdığım en çalışkan, yapıcı, üretken ve yaşam enerjisi dolu insanlardan biriydi. Hasta yatağında bile kaleme aldığı yazıları hâlâ belleğimdede. Aynı sahnede mandolin grubuyla birlikte mandolin çalarken arkasında türkü söyledim. Farklı ortamlarda sohbet ederek tecrübelerinden yararlanma fırsatı buldum. Kurucu başkanı olduğu Yeni Kuşak Köy Enstitüleri Derneği Lüleburgaz Şubesi'nin üyesi oldum. Hekim olarak sağaltımını yapma onuruna erişmiş şanslı bir insan olduğumu düşünüyorum. Kendisini pandeminin getirdiği fiziksel mesafe şartlarının ve sosyal birliktelik kısıtlarının olduğu 29 Mart 2020 tarihinde toprağa verdik. O gün kızı, sevgili öğretmenim Gönül Işıksal ve oğlu Birol Menekşe Ağabeyime de söyledim; Lüleburgaz ve çevresi için, ülkesi için, her yaşta gençler için bu kadar büyük işler yapan Nedim Menekşe'yi koşullar gereği fiziki olarak az kişi ama duygu ve düşünceleriyle on binler gönülden uğurladı.

Aydınlanma Devrimi Devam Ediyor

Rahat uyu sevgili Nedim Öğretmen'im. Zor şartlarda verilen ulusal kurtuluş mücadelesinden sonra çok az sayıda kalan eğitilmiş genci ve vatanseveri ile ebedi başkomutan, eşsiz lider Gazi Mustafa Kemal

Atatürk ve yol arkadaşlarının bize armağanı ve emaneti olan laik, bağımsız, demokratik Türkiye Cumhuriyeti sonsuza dek yaşayacak. Bu genç Cumhuriyet'te Hasan Ali Yücel ve Tonguçların başlattığı, sizlerle ve yetiştirdiğiniz kuşaklarla aydınlanma devrimi devam ediyor. Yaktığımız ateş, biz ve bizden sonra bayrağı devralacak yeni kuşaklarla büyüyerek devam edecek. Aydınlanma ışığı hiç sönmeyecek.

TEK BAŞINA BİR 'ENSTİTÜ'

Sedat Tonguz

Kepirtepeliler Eğitim Vakfı Başkanı

Nedim Menekşe Öğretmenim ile hayatım küçük yaşlardan itibaren keşişti.

1. İlkokulda Karşılaşmam

İlkokulu bitirince Kepirtepe İlköğretmen Okulu sınavlarına girdim. Hazırlıktıydım. O zaman sınavlar bir gün Türkçe, ikinci gün Matematik derslerinden olmak üzere iki gün ilçe merkezlerinde yapılırdı. Kırklareli'nin Vize ilçesindeki sınava köyümden gidip geliyordum. Birinci gün babamla gittik. Türkçe sınavına girdim. Durum iyiydi. Köyümüze döndük. O zamanlar yol yok, motorlu araçlar yok ulaşım zor. Babam için iş zamanı, çalışmak zorunda. İkinci gün kasabaya giden bir at arabası bulmuş, onlarla beni Vize'ye gönderecek. Bütün aile beni gece karanlığında uğurlamak için kalktı. Babam yola çıkmadan, gerekli araç gerecimi alıp almadığımı, ellerimi açtırarak denetledi. Bütün aile de buna eşlik ediyor. Kalem, silgi gibi araç gereçlerim tamam olarak uğurlandım. Gece karanlığında yola çıktım, vaktinde sınav salonunun olduğu okula ulaştım.

Sınava girdim. Problemleri gayet başarılı bir şekilde çözüyorum. Moralim iyi. Fakat sınav salonu sorumlusu öğretmenler sınav giriş belgelerini denetlemeye başladıklarında, belgeyi köyde unuttuğum anlaşıldı. Ben çaresiz bir çocuğum. Öğretmenler, okul sınav sorumlularını olayı soruşturdu, belgenin getirilmesi için gösterilen çaba ulaşım sıkıntısı nedeniyle gerçekleşmedi. İlerleyen saatlerde köyde de olay fark ediliyor. Ancak aynı şekilde belge getirilemiyor. Sınava giriş belgem olmadığı için sınavım geçersiz sayıldı. Bir yıl kaybıma neden oldu.

Babam, annem çocuklarını okutmak istiyor ama gündüzlü okutmaları mali durum nedeniyle mümkün değil. O zaman parasız yatılı okul sınavlarına girmek için bir yıl daha bekleyeceğim. Ablam Vize Ortaokulu'nda 3. sınıfta okuyor. O nedenle Vize'de boşta bekleyeceğim. Büyükler düşünüyor. Cumhuriyet İlkokulu Müdürü ve Sınıf Öğretmeni Hülya Hanım ile anlaşılıyorlar. Ben sınıf tekrarı yapmak için okula devam edeceğim. Kuralları bozmaz isem okulda 5. sınıf öğretimimi tekrarlayacağım. Öyle de oluyor.

İlkokullarda gelenekti. Hemen hemen her yıl ilköğretim müfettişleri gelir, okul

yönetimini, öğretmenleri sınıflarında denetlerlerdi. İşte bir gün bizim dersliğimize de otuz beşlerinde, giyimi, kuşamı, oturuşu, kalkışı, konuşması, kısacası bütün davranışları ile örnek bir beyefendi geldi. Öğretmenimiz kendisini tanıştırdıktan sonra bir ders bizim bilgilerimizi sohbet şeklinde, güzel bir diyalogla denetledi. O dersin sonunda, ikinci derste bilgilerimizi farklı bir sınavla yoklayacağını duyurdu. İkinci derste, ilk kez karşılaştığımız çoktan seçmeli sınavla karşı karşıyaydık. Öğretmen çalışkan, öğrenciler çalışkan ve başarılı bir sonuç. Müfettişin yüzü de bu sonuç karşısında güldü. Müfettişimiz öğretmenimizle birlikte bizleri güzel söz ve davranışlarla kutladı. Sevinç ve mutluluktan hepimiz havalardaydık. O gün sınıfımızı denetleyen müfettiş, Nedim Menekşe öğretmenimizdi. Yollarımız ilk kez böyle güzel bir ortamda keşişti.

Ders yılı sonunda ikinci kez Kepirtepe İlköğretmen Okulu parasız yatılı sınavlarına katıldım. Bir önceki yılın hatasına bu kez düşülmedi, sınavım geçerli sayıldı. Başardım ve okula kaydım gerçekleşti.

2. Kepirtepe İlköğretmen Okulu'nda Buluşma

26 Eylül 1964 günü öğretmen okuluna kaydım yapıldı, yeni arkadaşlar ve birçok değerli öğretmenimizle çalışmaya başladık. Trakya'nın her yanından seçilip gelmiş, başarılı arkadaşlarımız dört ayrı şubede toplanmıştık. Osman Nuri Çağlar öğretmenimiz bize grup rehber öğretmeni olarak sahip çıktı. Ders ve ders dışı eğitimlerimizde bizleri çok güzel yönlendirdi.

İkinci sınıfa geldiğimizde öğretmenlerimizden bazılarının başka okullara naklolduğunu, yerlerine yenilerinin geldiğini gördük. Gelenler içinde meslek dersleri öğretmenimiz Nedim Menekşe de vardı. İnsan daha önceden tanıdığı biri ile karşılaşınca üzerine bir güzellik geliyor.

Öğretmen okullarında öğrenciler "seçme" olduğu gibi öğretmenlerimizin de "seçme" olduğunu fark ediyorduk. Bizlerde farklı izlenimler yaratan Nedim Menekşe öğretmenimizin yanında; Hayri Sevinç, Fatma Alinur ile Mustafa Çetinbaşı da anmalıyım. Bu öğretmenlerimizin öğrencilere karşı yaklaşımı diğerleri alınmasın ama daha hoşgörülü, anlayışlı ve bizlere kendimizi özel olarak hissettiren yaklaşımlardı.

Yıllar geçmiş altıncı sınıfa gelmiştik. Artık öğretmen adayydık. İşte o ders yılı teşkilat ve idare/uygulama dersi öğretmenimiz Nedim Menekşe olmuştu. Bu durum, benim ve dönemimdeki arkadaşlarımdan, iyi birer öğretmen olmasında etkili oldu. Sakin, sessiz, davranışları ile bize örnek bir öğretmen. Bu derste bize kuramsal olarak ilköğretim sistemini anlatırken; Köy Enstitüleri'nin eğitim tarihindeki yerini de ilk kez ondan dinledim. Bu bilgileri bize içselleştirmiş bir şekilde şematik olarak öğrettiğini dün gibi hatırlıyorum.

En önemlisi uygulamaya dönük çalışmalardı. Bizler uygulama/staj çalışmalarımızda haftada bir gün Lüleburgaz'daki ilkokullarda önce ders izleme, sonra ders verme şeklinde çalışırdık. Daha sonra ikinci dönem köy stajına çıkardık. Bu çalışmalarda bizi hep heveslendirici olmuştur. Eksiklik ve yanlışlıkları abartmaz, tam tersine olumlu yönlerine değinir, o eksikliklerin de giderileceğine inanırdı. Başarısızlığı değil, başarıyı gören bir anlayışı onunla tanıdım. İlk kez karşılaştığımız bir uygulama da, ders yılı sonunda kendi değerlendirmemizi yaparak derste başarı notunu bizlerin vermesini sağlamasıydı.

Bu derste bize en büyük katkısı örnek bir uygulama dosyası hazırlamak olmuştur. Kuramsal bilgileri

verdikten sonra, okullarda kullanılan basılı evrakla ilgili açıklama yaparak bir öneride bulunmuştu. Bir yayınevi ile anlaşılıp bu evrakı getirtmeyi önermişti. Bunu yaparken de seçim yapmamıza olanak tanımıştı. Onun önerisi üzerine bu basılı evrak geldikten sonra; yoklama, künye, karne, sınıf geçme, diploma, yoğaltım vb. uygulamalar üzerine nasıl ve ne gibi işlemler yapacağımızı bir taraftan sözlü olarak anlatırken diğer taraftan evrak üzerine açıklamalar yazdırmıştı.

Bu sayede bizler resmi yazı nasıl yazılır, yazışmalar nasıl dosyalanır, gelen-giden evrak defteri nasıl tutulur, nasıl numaralandırılır, zimmet defteri nedir gibi soruların yanıtlarını hem sözel hem de uygulamalı olarak öğrendik. Bir taraftan da öğretmen olmadan çok sağlıklı bir uygulama/ stajyer öğretmen dosyasına sahip olduk.

Öğretmen olarak alana çıktığımızda Kepirtepe İlköğretmen Okulu mezunu olarak farkımız çevrede bu sayede açık olarak belirdi. İşte Köy Enstitüsü kökenli Meslek Dersleri Öğretmeni Pedagog Nedim Menekşe farkı. Her öğretmen gibi stajyerlik değerlendirmesine alındığımda da komisyon başkanı olan ilköğretim müfettişi dosyaya şaşıtı kaldı. Doğal olarak değerlendirilip tarafıma verilmesi gereken dosya kapanın elinde kaldı. Daha sonra bu ilk müfettişimle aynı il ve grupta meslektaş olarak çalışmak da benim için ayrı, güzel bir rastlantıydı.

3. Sosyal Alanda Birlikte Çalışma

Yıllar yılları kovaladı öğretmenliğin yanı sıra PTT memuru, Gençlik ve Spor Bakanlığı'nda araştırmacı ve MEB'de ilköğretim müfettişi olarak 20 yıl çalıştım, okudum, gezdim, gördüm, ülkemi yaşayarak öğrendim. Eylül 1990'da İstanbul'a döndüm. Yirmi yıllık bir seyahatten evime dönmüş gibiydim. Çünkü kentleşme sonucu birçok devre, sınıf ve okul arkadaşım ile öğretmenlerim İstanbul'daydı.

İlk yıl çevreyi tanıma, arkadaşlarımdan ve öğretmenlerimizden haberdar olma yılıydı. 1991 yılı baharında Köy Enstitüleri'nin kuruluşunun 50. yılı nedeniyle Köy Enstitüsü mezunlarının 1990 eylül ayında, Nedim Menekşe öğretmenimizin girişimleriyle Kepirtepe Anadolu Öğretmen Lisesi'nde bir araya geldiği haberlerini çeşitli kaynaklardan duydum. Bu buluşmanın Kepirtepeliler arasında yeni bir hareketlenmeye neden olduğu gözleniyordu. Birçok buluşma ve oluşumun öncüsü gibiydi.

Bu hareketlenmenin ilk meyvesi İstanbul Sabancı Öğretmenevi Müdürü, 1972 Kepirtepe mezunu Halil Gül'ün planlayıp gerçekleştirdiği 2 Aralık 1991 tarihindeki buluşmaydı. Bu buluşmaya Büyükçekmece ve Avcılar bölgesindeki arkadaşlarımız, eşlerimizle bir otobüs dolusu Kepirtepeliler olarak katıldık. Birçok sınıf arkadaşım, öğretmenim ve diğer Kepirtepe mezunlarının bir araya gelmesi bu hareketlenmeyi arttırdı ve okuldaşlarımızın örgütlenme çalışmalarına hız verdi.

Sayfa 3 'ün Devamı

Örgütlenme çalışmalarını yürüten Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunları adına Nedim Menekşe öğretmenimizdi. Her fırsat değerlendirilerek, bireysel veya grup halinde buluşma ve görüşmelerle neler yapılacağı konuşuluyor, tartışılıyordu. 1991'den itibaren bu buluşmalar okulumuzda "Kepir Günleri" adıyla öğretim yılı sonunda yapılmaya başlandı. Bu toplantılara haberi olan her Kepirtepelili katılıyordu. En önemli gündem maddelerinden biri de okul mezunlarının örgütlenmesiydi. Ama nasıl? Trakya ve İstanbul'da büyük bir beyin fırtınası başladı. Öncü gruplar oluştu. Bu grupların bölgelere göre isim listeleri Nedim Menekşe öğretmenimizin kişisel çabaları ile çıkardığı bültenlerde görülebilir. Bu bültenler 1940-2000 Kuruluşundan Günümüze Kepirtepe kitabında yer alıyor.

İstanbul'da Büyükçekmece ve Avcılar'daki bir grup arkadaş; Ramazan Günerbüyük, İhsan Dursun ve ben bu çalışmalara etkin olarak katılmaya başladık. Her bölge ve dönemden Kepirtepeliliye ulaşmak için çalıştık. Daha sonra Hasan Zinni, Bayram Sivacı gibi birçok arkadaş aramıza katıldı. Bu buluşmaları ve örgütlenme çalışmalarını onaylayan çoğunluğun yanında muhalif olanlar da çıkıyordu. Çalışmalar ilerlediğinde ilköğretim müfettişi olmam, görevim nedeniyle alanda gezmem, isminin ön plana çıkmasını sağladı.

Bu çalışmalar uzun sürdü. Ürünü; öğretmeni, öğrencisi ile Kepirtepelilerin İstanbul, Bakırköy Ataköy Marmara Et Lokantası'ndaki 6 Kasım 1992 tarihli büyük bir buluşmaydı. Bu organizasyonu yaparken merkezde çalışmalarını yürüten Nedim Menekşe öğretmenimiz ve diğer gruplarla haberleşme ve iş birliği halindeydik. Kolay olmuyordu. Biz herkese ulaşmak istiyorduk, bize ulaşmak isteyenler vardı. Coşkuyla koşturuyorduk. Buluşma bu coşku içinde gerçekleşti. İyi bir katılım oldu. İstanbul ve Trakya'da bu buluşmanın etkisi uzun yıllar sürdü. Birlikte olduklarımız mutluydu. Sonradan duyup aramızda olamayanlar buruk

bir sevinçle buluşmanın etkisini anlatıyorlardı. Uzun yıllar sonra ile bir söyleşimizde Nedim Menekşe "Sedat, bu buluşma bir anlamda Kepirtepeliler Eğitim Vakfı'nın oluşmasına katkıda bulunan önemli bir olaydır" demişti. Çalışmalar ekipler halinde sürdü. 1995'te 1970 mezunu Kepirtepelilerin 25. yıl buluşmasına giderken İstanbul ve Trakya'daki dönem arkadaşlarımız ile örgütlenme işine katkıda bulunmaya, gerekirse müdahale etmeye karar verdik (Bu arkadaşlarımızın ismi Kepirtepeliler Eğitim Vakfı senedinin arkasındaki kurucular listesinde açıkça görülür.) Örgütlenme çalışmaları beş yıldır sürüyor, "dernek mi, yoksa vakıf mı" sarmalında belirsizliğe gidiyordu. Bu kararımızı 25. yıl dönümümüzde 6. Kepirtepeliler Günü'nde "Bu iş olmuyor, yürümüyor" diyen Nedim Menekşe öğretmenimize bildirecek kesintiye uğramak üzere olan harekete yeni bir ivme kazandırdık. Bu girişim üzerine hareketlenme tazelandı ve 1995 güzünde Kepirtepe Anadolu Lisesi'nde yapılan bir çalıştayda KEV'in kurulması kararlaştırıldı. Vakıf senedindeki kurucu üyelerin (104 kişi) Nedim Menekşe öğretmenimizin kurucu başkanlığında Lüleburgaz Asliye Hukuk Mahkemesi'ne başvurusu sonucu alınan kararla KEV kurulmuş oldu. Süreç mahkeme kararının onaylanması ile yasal olarak sonuçlandı.

Bu süreç içinde durmadan çalışan, üreten öğretmenimizin imece çalışması ile Köy Enstitüleri'nin kuruluşunun 60. yılında yayımlanan Kuruluşundan Bugüne Kepirtepe kitabının hazırlığı ve basımında Nedim Menekşe öğretmenimizle birlikte olmamız, çalışmamız da benim için önemli bir olaydır. 1999-2000 öğretim yılında bu kitabın can bulması için öğretmenimizin birçok Kepirtepeliliye yazılı/sözlü daveti olmuştur. Bunlardan biri de bendim. Ethem Kahveci arkadaşımızla bu çalışmaya hemen destek verdik. Kitap basım aşamasına gelecek kadar tamamlandı. Bu arada Çanakkale Çan Kale Seramik Fabrikaları Genel Müdürü, 1968 Kepirtepe mezunu Hasan Sazcı'yla da tanıştığımı belirtmem gerekir.

Öğretmenimiz kitabın basım aşaması gelince çevresindeki güvendiği kişilere durumu anlatıp yardım istedi. Ancak umutsuz. Kitabın basılabileceğine kimse inanmıyor. Bu arada ben de danıştığı, konuştuğu, yardım istediği kişilerden biriyim. Kepirtepeliler Günü'ne yetişsin istiyoruz. Zaman kısa. Çaresizlikten "Bari üç-dört nüsha fotokopi olsa" dediği de oluyor öğretmenimizin. Ben de

İstanbul'da tanıdığım yayıncılar ve çevrem olduğu için sorumluluk aldım. Girişimde bulundum. Dizgi için yukarıda belirttiğim Hasan Sazcı ağabeyimiz parayı gönderdi. Her iki basımın tanıtım bölümündeki insanlara ulaşarak kitabın dizgisini hazırlattık. Kapağını yaptırdık. Ethem Kahveci arkadaşımız gönüllü olarak yazım kontrollerine yardımcı oldu.

Kitap basım aşamasına geldiğinde imece anlayışının, dayanışmanın enerjisi bir araya geldi. 1972 mezunu Rahmetli Celal Eren'in katkıları ile kitabın basımı ücretsiz olarak gerçekleşti. Mucize gerçekleşmişti. Kepirtepeliler Günü'nden bir gün önce, 1000 adet basılmış kitap elimize geçmişti. Bu işe hiç inanmayan Ömer Kahraman ağabeyimiz bunu görünce beni yürekten kutlamıştı. O gün Köy Enstitüleri'nin 60. kuruluş yıl dönümü kutlamaları çerçevesinde Kepirtepe tarihini anlatan tarihi bir kitabı Kepirtepelilerle buluşturmak büyük bir mutluluktur. Bu güzel çalışmanın her aşamasında Ethem Kahveci arkadaşımızla birlikte olduğumuzu belirtmek istiyorum.

"Kendi başına Enstitü" dediğimiz insanlar vardır. Nedim Menekşe öğretmenimiz onlardan biriydi. Son anlarına kadar açık bir zihinle hep eğitim, toplum işleriyle ilgili oldu. Yazdı, konuştu, kendini ifade etti. Çevresini uyardı. Toplumda Köy Enstitüleri'nin felsefesinin ve içeriğinin anlaşılması, uğradıkları haksızlıklar için mücadele etti. Biz öğrencilerine rol model oldu.

Küçük yaşlardan itibaren onu tanıyıp önce öğrencisi, sonra meslektaşı ve okuldaşı olarak bir arada bulunmak ve çalışmak, ondan el almak benim için mutluluktur.

Huzur içinde, ışıklar içinde uyu öğretmenim. Seni unutmayacağız ve unutturmayacağız. Yaptıklarınla yaşatacağız. Huzurunuzda saygıyla eğiliyorum.

KEPİRTEPE İLE ÖZDEŞLEŞEN BİR İSİM

Feyzullah Aktan
Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunu

Kepirtepe Köy Enstitüsü adı anıldığında akla gelen ilk isimlerden biridir Nedim Menekşe. Bunu da hak etmiştir. Çünkü bu okul 14 Ekim 1938'de Edirne Karaağaç'taki Eski Zabıt Mektebi'nde Trakya Köy Öğretmen Okulu ve Eğitim Kursu olarak açılırken de; Lüleburgaz'daki susuz, kıraç Kepirtepe arazisine taşınırken de; ana bina inşa edilip suya kavuşturulurken de; Mehmet Başaran'ın deyişiyle "Kepir'i gövertip ocağı tüttürerek" Ankara Hasanoğlan Köy Enstitüsü binalarında imece yapılırken de; sonra yeniden Kepirtepe Köy Enstitüsü'ne dönülürken de hep vardı Nedim Menekşe. Bugüne/son aşamaya gelinceye kadar da hep Kepirtepe ile birlikteydi. Eşi Kepirtepelili Vahide (Aksoy) Menekşe ile birlikte iyi eğittikleri çocuklarının; Bilgi Menekşe, Birol Menekşe ve Gönül Menekşe Işıksal'ın da katkıları ile Köy Enstitüsü ruhunu canlı tutmaya, etkinliklerle yaşatmaya çalışmıştır. Kepirtepeliler Eğitim Vakfı'nın kurulmasına öncülük etmiştir. Köy Enstitüleri'nin kuruluş tarihi olan 17 Nisan'da Kepirtepe'de toplanıp hasret gidermek, anıları tazelemek, topluca karavana yemek gibi pek çok etkinliğin içinde olmuştur...

"Bizim Sesimiz"e Destek

O kadar ki; okul dışında (Köy Enstitüleri) Kepirtepe Köy Enstitüsü ile ilgili (köye/köylüye yönelik) çalışmaları da desteklemiştir. Örneğin

Kepirtepe'de okurken arkadaşlarımızla çıkardığımız duvar gazetesini, okuldan ayrıldıktan sonra da "Bizim Sesimiz" adıyla aylık dergi olarak çıkarmaya başlayınca o sırada ABD'de seminerde bulunan Eğitim Başımız Kemal Üstün ve Lüleburgaz Lisesi Müdürü Selami Şaşmaz gibi Nedim Menekşe de destekleme mesajı gönderenler arasındaydı. (Bizim Sesimiz dergisi Demokrat Parti iktidara gelince, Köy Enstitülerini kapatma gerekçesi olarak dava konusu yapılmışsa da dava beraatla sonuçlanmıştır. Yazık ki Demokrat Parti, kararı beklemeden 27.1.1954'ta ve 6234 sayılı yasa ile adlarını ve niteliklerini değiştirerek Köy Enstitülerini kapatmıştır.)

Ben, Kepirtepe Köy Enstitüsü hazırlık sınıfına (ilkokul 4) kaydımı yaptırdığım gün, tarih 11 Ocak 1944 idi. Ve yaşım da 17 olmuş idi. Benim emsalim ikinci mezunlar; Nedim Menekşe'ler, Mehmet Başaran'lar, 'Kepir Marşı' yazarı

İlyas Özcan'lar, Salih Alabak'lar, Rafet Topuz'lar (tam 182 kişiydiler) son sınıftaydı. Biz hazırlık sınıftakilere okuma saatlerine, bazen müzik derslerine stajyer öğretmen olarak giriyorlardı.

En Büyük Katkısı

O kışı birlikte geçirdik, özellikle faal olanlarla tanıştık. Gerçek öğretmenlerden farkları yoktu. Örneğin Rafet Topuz, okuma saatinde okuduğumuz kitapların özetini/ana fikrini yazdırır, beğendiğini kitapla ödüllendirirdi. Nedim Menekşe'nin Kepirtepe'ye en büyük katkılarından birisi de onu kitaplaştırarak gelecek kuşaklara armağan etmesidir. 1940 - 2012 - Kuruluşundan Günümüze KEPİRTEPE adlı kitapta Kepirtepe ile ilgili arananın çoğunu bulmak olasıdır. Bazı yöneticiler ve öğretmenlerle birçok öğrenci de şiirler ve anılarını yazmışlardır. Kepirtepe Köy Enstitüsü'nün kuruluşundan değişimlerle Kepirtepe Anadolu Lisesi oluncaya kadar bu okula girip çıkan (yönetici, öğretmen, öğrenci, memur, müstahdem...) on binlerce kişinin tanıdığı, işinin düştüğü, değerli eğitimci Nedim Menekşe'yi 28 Mart 2020 Cumartesi günü kaybettik. 29 Mart 2020 Mart Pazar günü de -koronavirüs salgını yasakları nedeniyle- hak ettiği cenaze törenini yapamadan Lüleburgaz Yeni Mezarlığı'nda toprağa verildi. Mekâm cennet olsun!

Eşine, çocuklarına, tüm Kepirtepelilere başsağlığı ve sabır diliyorum!

ZOR OLACAK!

**Bilgi Menekşe
Oğlu**

Yokluğuna alışmaya çalışırken, varlığında bize verdiklerinin ardından yazmak zor olacak! Üreticiliğin, dayanışmanın, dik durmanın, haksızlığa direnmenin, ülke ve bayrak sevdasının, çalışmanın, yaratıcılığın, dürüstlüğün, erdemini, tevazuun, topluma yararlı bir insan olabilmenin mezzetlerini taşıyarak ebedi yolculuğuna çıkan Nedim Öğretmen'in ardından yazmak zor olacak!

Hep üretmek, daha ileriye yol almak azmiyle, en azından eğitimde başka bir Türkiye'nin olabileceği inancıyla çok şeyler öğretti. Haksızlığa karşı durabilmeyi onun devrimci ruhundan öğrendik. Kepirtepe sevdalısıydı, özdeşleşmişti Kepirtepe ile. Ne zaman Kepirtepe lafı geçse gözleri ışıltılı olur hemen gülümserdi. Son zamanlarında bile "Bir Kepirtepeliden selam getirdik" dediğimizde hemen doğrulmaya çalışırdı hasta yatağından.

İki anımla devam edeyim; 1951 veya 52 olabilir. Marshall yardımından bazı şeyleri eski bir kamyonla Ahmetbey'e getirmişlerdi. Üç tekerlekli bir bisiklet vardı, bütün gece binmiştik. Ertesi gün o tek bisikleti köyde fakir bir çocuğa vermişti. Bize; çirkin Amerikalının üç-dört tane cam misketi kalmıştı sadece. O misketlerin ellerimdeki kirini taşıdım galiba hep.

Lise mezunlarının, öğretmen okullarının fark derslerini verip öğretmen olabildikleri yıllarda, sanırım 1967'de, Kepirtepe'de ben de o imtihanlara girdim. Bayağı ağır dersler vardı. Eğitim sosyolojisi, pedagoji, eğitim psikolojisi gibi. Bir de küçük, ince bir kitabı olan teşkilat ve idare... Babamın dersi... Son sınıftan bir arkadaş, "Bilgi öbür gün zorlu bir imtihan var, yarın da babanın dersinin, sana söyler, şu soruları sorsana," dedi. Ben de söyledim babama, "Biraz sonra gel vereyim," dedi. Ben heyecanla 35 civarı soruyu aldım, faydalı bir şey yapmış gibi arkadaşına götürdüm. Yüzü biraz tuhaflaştı; "Nasıl olur, Nedim Öğretmen bize zaten 20 soru verdi, 10 tanesi çıkacak. Sen 35 soru getiriyorsun hem de bu kitaptan çıksa 20 soru çıkıyor..." Meğer bana 15 soru fazladan hazırlamış araştırmış öğreniyim diye. Bize verdiği iyi bir yurttaş, yararlı bir vatandaş olmanın onurunu yaşama mutluluğunu devam ettirmeye çalışacağız. Ben tüm öğrencilerinin onun yolunda çağdaş bir Türkiye için eğitim meşalesini söndürmeyeceklerine inanıyorum. Öğrettikleri, anlattıkları ve gösterdikleri için şükran ve minnet borçluyuz. Yaktığımız aydınlık ateşi sönmeyecek. Ben son görevimi yapamadığım için de çok üzgünüm. Allah'ın rahmeti seninle olsun Nedim Öğretmen!

SEÇ BAKALIM ÖĞRETMENİNİ

**Biröl Menekşe
Oğlu**

Çok istediğim halde babamın öğrencisi olamadım. O şansını bir kere yakaladım ama olmadı, babamı seçemedim.

1954-55 öğretim yılında beni Ahmetbey İlkokulu'na kayıtsız olarak başlatmıştı babam, yaşım beş olduğu için bir süre devam etsin gerekirse kaydını yaparız diye düşünmüştü herhalde. Birinci dönemin sonuna doğru kaydımı kesinleştirmişlerdi. Ancak sınıf yetmiş kişilik bir sınıftı. İlk öğretmenim de Kepirtepe Köy Enstitüsü mezunu rahmetli Şükrü Salcı idi. Mükemmel bir öğretmendi.

Ertesi yıl ikinci sınıf çok kalabalık olacak diye dersliği tahta perde ile ikiye bölmüşlerdi. Öğrencileri iki sınıfa ayırmaları gerekiyordu. Bu ayırma işini çok demokratik bir yöntemle yapmaya karar vermişlerdi. Hangi öğretmeni seçmek istediklerini öğrencilere soracaklardı. Sınıfın birini Şükrü Salcı Öğretmen, diğerini de Nedim Menekşe Öğretmen okutacaktı.

Benim ilkokul numaram 1'di, ilk önce beni çağırdılar; "Seç bakalım öğretmeni..." Ben babamın öğrencisi olmayı çok istiyordum ama öğretmeni de çok seviyordum. Öğretmenime vefasızlık edemedim ve cevap verdim: "Şükrü Öğretmeni seçiyorum." Herkes çok şaşırmişti babamı seçmediğim için. O sene seçtiğimiz öğretmenlerle okuduk.

Ben gene de o gece babama "Senin sınıfına geçebilir miyim?" diye sormuştum. Babam da "Hayır, sen doğru olanı yaptın, öğretmenin çok memnun oldu," demiş ve "belki ileride öğrencim olursun," diye eklemiştir. Çok seneler sonra, 1969 yılıydı sanırım, babam Kepirtepe'de öğretmenken son sınıfların birisinde teşkilat ve idare dersine girip dinlediğimi hatırlıyorum.

Son sekiz-on yılda babamla hemen hemen her gün kitapları üzerinde çalıştık. Elindeki klasörler dolusu belgeyi inceledik ve tartıştık, o yazılarını kitaplaştırmak konusunda

çok çaba harcadım, ortaya yirmi civarında kitap çıktı. Baskıya hazır durumda arşivimizde duruyorlar.

Bize ve çocuklarımıza çok güzel bir örnek oldu babam. En sevdiğim arkadaşım dı. Yokluğuna alışmak zor olacak gerçekten. Çok hoş bir seda bıraktın arkada... Rahat uyumunu diliyorum.

BEN SENİ ÇOK SEVDİM BABAM

**Gönül Menekşe Işıksal
Kızı**

Eğitime adanmış bir yaşam... Soğuk ve sevimsiz 28 Mart 2020 günü 92 yaşında aramızdan ayrıldın. Acaba ayrıldın mı? Bana hiç öyle gelmiyor.

1939 yılında 11 yaşında Kepirtepe'de başlayan öğrencilik hayatı ve sonrasında başarılı bir meslek yaşamı... Hep yaşamın içinde oldun. Ülke sorunlarını hep takip ettin.

Hem babam, hem öğretmenim oldun. İlkeli davranmayı sen öğrettin. 1968-1969 öğretim yılında Kepirtepe'de sınıf öğrencisiydim. Bir sabah okula gittiğimde kız arkadaşlarımla Lüleburgaz'a geri döndüklerini gördüm. Sebepini sorduğumda biyoloji dersinden yazılı olduğunu öğrendim. O yıllarda yazılı olacağımız önceden haber verilmezdi. Babam idareci idi. Odasına çıktım. Durumu anlattım. "Ben de eve gideyim," dedim. Kesinlikle böyle bir şey olamayacağını söyleyerek "Zayıf al ama okuldan kaçma" dedi. Ben sınıfıma gittim. Tek kız bendim. Gerçekten yazılı olduk ve ben iyi bir not aldım.

Yine imecenin ne olduğunu ilerlemiş yaşlarımda anladım. İlkokul 4. ve 5. sınıflar için tarih şeridi hazırlamıştı. Onların son hale gelmesi için bir sürü işlem gerekiyordu. Evde altı kişi harıl harıl çalışıyorduk. Kimisi katlıyor, kimisi yapıyor ve onları ayırıp kapaklarının içine koyuyorduk. Akşamüstü başarının mutluluğunu yaşıyorduk.

Sen hep ürettin babacığım. Kişiliğinle ve nezaketinle hep örnek oldun. Bize kattıkların, öğrettiklerin için çok teşekkür ediyorum. İyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir dede oldun. Işıklar içinde ol babacığım...

Ben seni çok sevdim be babam.

ANILARIMDAKİ NEDİM MENEKŞE

Ahmet Memiş

1971 Kepirtepe mezunu

Ben Nedim Menekşe ismini henüz 10 yaşındayken öğrenmiştim.

1963-1964 öğretim yılıydı. İlkokul 4. sınıftayım. Nisan ayının bahar havası, biz çocukları bir başka coşturuyordu. Kuşluktan hemen sonra ders zili çalmasına bir saatten fazla zaman olmasına rağmen soluğu okul bahçesinde almıştım. Sabahın bu saatinde, okul bahçesinde tadına doyum olmaz oyunlar oynardık.

Tam oyuna dalmıştık ki öğretmen lojmanının kapısından Başöğretmenimiz Selim Demir Alsan'ın sesini duydum. "Ahmet buraya gelse!" diye seslendi. Yumuşacık, çok tatlı bir sesteki öğretmenimizin sesi. Ama yine de korktum. Hemen oracıkta "Sabahın bu saatinde okul bahçesinde oyun oynanmaz" diye beni azarlayacağını düşündüm. Koşarak yanına gittim. Çok heyecanlanmıştım. Yere çömeldi, elini omzuma attı.

"Ahmet, bugün okulumuza müfettiş gelecek, eve git sor bakalım atlardan biri boştaysa seni Kömürköy'e göndermek istiyorum," dedi.

Ne büyük bir görevdi benim için. Eve doğru yöneldim. Bizo vakit köydeatlara "beygir" derdik.

Ya beygirler evde değilse diye kaygılanarak evin kapısına vardım. Dedem kapıdaydı, "Niye geldin?" diye sordu. Öğretmenimizin dediklerini bir çırpıda söyledim. "Tamam," dedi, "sen git öğretmene söyle ben beygiri hazırlayayım."

Koşarak, sevinçle okula gittim. Öğretmenim beni lojmanın önünde bekliyordu. Yüzüm kıpkırmızı.

"Öğretmenim, dedem beygiri hazırlıyor," dedim. Selim Öğretmen, Kömürköy'e gitmemi, okulda beni Başöğretmen'in bekleyeceğini, müfettişi alıp köyümüze, Küçükayla'ya getirmemi tembihledi. Kömürköy köyümüze yaklaşık 4 km uzaklıktaydı. Nisanın ılık bir gününde bizim semeri vurulmuş Kara Beygir'le yola koyuldum. Istrancalarda tabiat yeni yeni uyanıyor. O zamanlar yollar derelerin içinden geçiyor. Kömürköy'e yaklaştıkça merakım artıyor. Öğretmenimden daha büyük makamda insanlar da varmış diye düşünüyorum. Köyün girişindeki Kazandere'de sular atın dizlerini buluyor. Az sonra Kömürköy İlkokulu'ndayım.

Adımı hatırlamıyorum ama şişmanca, briyantınlı seyrek saçlarını arkaya taramış bir öğretmen karşılıyor beni. Müfettişin çantası ve valizi beygire yerleştiriliyor. Müfettişimiz de beygire biniyor. Yüzüne bakmaya korkuyorum. Henüz otuzlu yaşlarında... Uzun boyu, gür kaşları ve kararlı bakışları dikkatimi çekiyor.

Ben önde, misafirimiz beygiri arkada, geldiğim yoldan geri dönüyoruz. Köy çıkışındaki Kazandere'yi geçtikten sonra öğretmenimiz aniden konuşmaya başlıyor. "Benim adım Nedim Menekşe senin adım ne bakayım?" diye soruyor.

Adımı söylüyorum soyadıyla birlikte utana sıkıla. Çifte çubuğa, hayvan peşine gidip gitmediğini soruyor önce. Benim dilim çözülüyor, anlattıkça anlatıyorum kendi şivemle.

Bu arada karne notlarımı ders ders soruyor usanmadan. Nedim Menekşe... O bir uzman eğitmeni... İnsana nasıl yön verileceğini o kadar iyi biliyor ki... Bir ara bana "Sen hiç Kepirtepe adını duydun mu Ahmet?" diye soruyor. "Hayır öğretmenim, hiç duymadım," diyorum. "O zaman öğretmene sor o sana nasıl bir yer olduğunu anlatır," diyor.

Köye nasıl vardığımızın farkına bile varmıyorum.

İşte benim Kepirtepe hikâyem böyle başlıyor. Bir buçuk yıl sonra Selim öğretmenimin de yönlendirmesiyle kendimi Kepirtepe'de buluyorum.

***

1965 yılının sonbaharı... Okula kaydım yapıldı. Artık Kepirtepeliyim. Tüm Kepirtepeliler bilir, okuldaki ilk günler ve ilk aylar okulun en zor dönemidir.1-C sınıfındayım. Sınıfımız kütüphaneye bitişik. Hiç tanıdığım yok, kendimi yapayalnız hissediyorum. Özellikle akşam yemeğinden sonraki etüt benim için kâbus... Hemen başım sıranın üstüne düşüyor, uyuyakalıyorum. Nöbetçi öğretmen pencereden görününce sıra arkadaşım dürtükleyiveriyor. Yatakhane bir başka yürek acısı... Işıklar sönünce battaniyeyi yüzüme çekiyorum, için için ağlıyorum, göz yaşlarım çarşafı ıslatıyor.

Okuldaki kaçınıcı günümüz bilemiyorum. Yine yemek sonrası etütteyiz. On dakika geçmeden başım sıraya düşüyor. Bu sefer herhalde sıra arkadaşımın beni uyandırmasına fırsat kalmıyor, o güzelim çocuk uykusu arasında, saçlarımı sanki babamın eli gibi bir elin okşadığını hissediyorum. Yavaşça gözlerim açılıyor, başımı kaldırdığımda gülümseyen ve sevecen yüzüyle Nedim Menekşe öğretmenimizi görüyorum. O günden sonra artık yatınca battaniyeyi yüzüme çekmeden ve ağlamadan uyumaya başlıyorum.

***

1971'in 30 Haziran'ı... Bir gün önceden Müdür Yardımcımız İsmail İkican; evraklarımızı hazırladığını, öğretmen maaşı alabilmem için yaşımın tutmadığını, iki gün içinde mahkemedeki "kaza-i rüş" kararı alıp getirmem gerektiğini söylemişti. Mezuniyet sınavlarımızın sonuncusu müzik sözlüsüydü. Sınavın "o zamanki tabirle" mümeyyizleri Nedim Menekşe ve Salim Çelikkol'du. Kahvaltımı yapar yapmaz soluğu kantinde aldım. Az sonra Nedim öğretmenimiz asfalttan karşıya geçti. Müzik odasına giden dar beton yolda öğretmenimizle selamlaştık. Ayaküstü kendisine sorunumu anlattım. Numaram sonlardaydı, beni ilk öğrenci olarak sözlüye almasını rica ettim. Tereddütsüz kabul etti.

Artık Kepirtepe'deki son günlerimizdi. Ertesi akşam mezuniyet törenimiz yapılacak ve okulumuzdan sessiz sedasız geleceğe uğurlanacaktık. Yavaş yavaş ayrılık duyguları da ruhumu sarmaya başlamıştı.

En başta beni sınava aldılar. İstiklal Marşı'nı mandolinle çaldım. "Tamam evladım," dediler. Ben müzik salonunun kapısından çıkmıştım ki Nedim öğretmenimiz kapı girişinde yanımda beliriverdi, yumuşak ve sevecen sesiyle sordu:

"Paran var mı evladım yola gideceksin?"

"Var Hocam, çok teşekkür ederim."

Çok karmaşık duygular içindeydim, bir ara durdum, boğazımda bir şeyler düğümlendi, hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimden akan yaşları gizleyerek ellerine sarılıp öptüm. Müzik salonunun merdivenlerinden hızla aşağıya inerek Vize'ye gitmek üzere asfaltın sağından "bekleme"ye doğru yürümeye başladım.

Müzik salonuna doğru isteğim dışında bir daha baktım. Öğretmenimiz, henüz içeri girmemişti, el salladım, o da bana el salladı.

***

2018 yılı 24 Kasım öğretmenler günü... Nazilli'de müzik öğretmenimiz Lütfi Seleğ'in evindeyiz. Elini öpmeye gittim eşimle birlikte. Hal hatır dışında sohbetin, konuşmaların tamamı Kepirtepe anıları üzerine. Sözü bir Lütfi öğretmenimiz alıyor bir Güncü Abla. Arada eşim çaylarımızı tazeliyor, konuşmaların sıcaklığı çayları soğutuyor.

Söz gelip de Nedim Menekşe'den açılınca Lütfi öğretmenimiz daha da heyecanlanıyor. Onunla nasıl samimi dostlukları olduğunu, nasıl birbirlerine destek olduklarını, yaşadıklarıyla birlikte uzun uzun anlatıyor. Bazen sözü Güncü Abla alıyor, Vahide Abla ile olan sıcak ilişkilerini, birlikte geçirdikleri o güzel günleri anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor... Ben sadece gözlerinin içine bakarak anlatılanları beynimde canlandırmaya çalışıyorum.

Sohbetin bir yerinde "Kepirtepe'den ayrıldıktan sonra hiç görüşebildiniz mi öğretmenim?" dedim. Öyle gözlerini kapadı, biraz da mahcup, "Hiç görüşemedik Ahmet, biliyor musun?" dedi. Güncü Abla hemen söze girdi, "Ah bir görüşebilsek ne güzel olurdu," diyerek içini çekti. Eğer isterlerse telefonla görüştürebileceğimi söyleyince, çok mutlu olacaklarını coşkuyla söylediler. Ben de hemen Hasan Topuz öğretmenimizi aradım, ondan Nedim öğretmenimizin telefonunu aldım. Hasan Topuz öğretmenimiz o kendine özgü nezaketiyle Lütfi öğretmenimizin gününü kutlayıp tanışma fırsatı bulduğu için memnuniyetini belirtti.

Tuşlara bastım, işte karşımda uzun zamandır duymadığım ama bana aşına Nedim Menekşe'nin sesi. Kendimi tanıttım, soyadımdan hatırladı. Beni hala unutmadığına çok mutlu olmuştum. Kısaca aramamın nedenini anlattım ve telefonu Lütfi öğretmenimize uzattım.

Yarım asırdır görüşemeyen iki kadim dost telefonda birbirlerine sarılıyordu. Belli ki ikisinin de dudakları titriyordu. Karşılıklı olarak, elli yılda neler yaptıklarını içlerine sindire sindire anlattılar. Biri Kepirtepe'nin efsanesiydi diğeri Nazilli'nin. İki efsanenin hasret dolu konuşmalarına tanıklık etmek benim için ne büyük bir şanstı.

Nedim Menekşe, yüzlerce öğrenciye, insana dokundu tüm ömründe. 1964 nisanından itibaren zaman zaman hayat yolumuz kesişti. 2018'in 24 Kasım'ı son görüşmemiz oldu. O, benim için rol model oldu, ışık oldu, yol gösteren oldu. Cumhuriyetimizin ideal öğretmenleri olmamız için mücadele etti. O her zaman gözümün önünde örnek bir öğretmen, örnek bir insan olarak ışacaktır.

SİZE MİNNETTARIM NEDİM MENEKŞE ÖĞRETMENİM.

 KEPİRTEPE
Kepirtepeliler Eğitim Vakfı Bülteni
3 ayda bir yayımlanır.
Sahibi: KEV adına KEV Başkanı Sedat Tonguz
Yayın Koordinatörü: Görkem Evci Yazı İşleri: Murat Akbıyık
Adres: Özerler Mahallesi Hasanağa Çeşme Sok. No: 2 Özbek Pasajı Kat 2 - Çeşme Meydanı, Lüleburgaz
İnternet adresleri: www.kepirtepeliler.org.tr www.twitter.com/Kepirtepeliler www.facebook.com/KepirtepelilerEgitimVakfi
Kepirtepeliler Eğitim Vakfı Banka Hesap Numaraları VAKIFLAR BANKASI LÜLEBURGAZ ŞUBESİ Hesap No: 00158007274326610 Şube Kodu: 192 IBAN No: TR30 0001 5001 5800 7274 3266 10
Basım Yeri: Işık Matbaa 1977 den bugüne...
IŞIK MATBAACILIK ve AMBALAJ SAN. TİC. LTD. ŞTİ. Muhittin Mh. Şehit Teğmen Yavuzer Cd. No: 40/A - Çorlu / TEKİRDAĞ Tel: 0 282 651 38 13 Faks: 0 282 651 03 81 www.isikmatbaa.com.tr

DEĞERLİ ÖĞRETMENİM

Ethem Kahveci

1971 Kepirtepe mezunu

Nedim Menekşe, bütün Kepirtepelilerin bildiği gibi, Kepirtepe Köy Enstitüsü 1943-1944 mezunu, 1960 ve 1970'li yıllarda Kepirtepe'de okuyanların çoğunun da öğretmenidir. Ben 1971 mezunuyum. Dolayısıyla benim de öğretmenimdi. Hem de en değerli öğretmenlerimden biriydi.

Nedim Öğretmen'i ben iki yönden anlatmaya çalışacağım. Birincisi Kepirtepe'de meslek dersleri öğretmenimdi. Kendimce iyi bir öğretmenlik yapabildimse, diğer meslek dersleri öğretmenlerim gibi "Teşkilât ve İdare Dersi" öğretmenim olan Nedim Öğretmen'imın katkılarını hiç unutmam. Altı yıl yatılı okuduğum için dokuz yıl "mecburi hizmetle" yükümlüydüm. Bu nedenle ilk öğretmenliğimi büyük olasılıkla tek öğretmenli bir köy okulunda müdür yetkili öğretmen olarak yapacaktım. Öyle de oldu. İlk görev yerim o zaman Mardin'e bağlıydı. Şimdi Şırnak iline bağlı olan Silopi'nin Başak (Zedikân) Köyü İlkokulu. İdareci de, öğretmen de bendim. Nedim Öğretmen'imizin idarecilikle ilgili örnek belgelerin ve yazıların bulunduğu dosya olmasaydı, mutlaka çok zorlanırdım. Yine zorlandım ama her Kepirtepe mezunu gibi donanımlı olduğum için zorlukları aşmayı başardım.

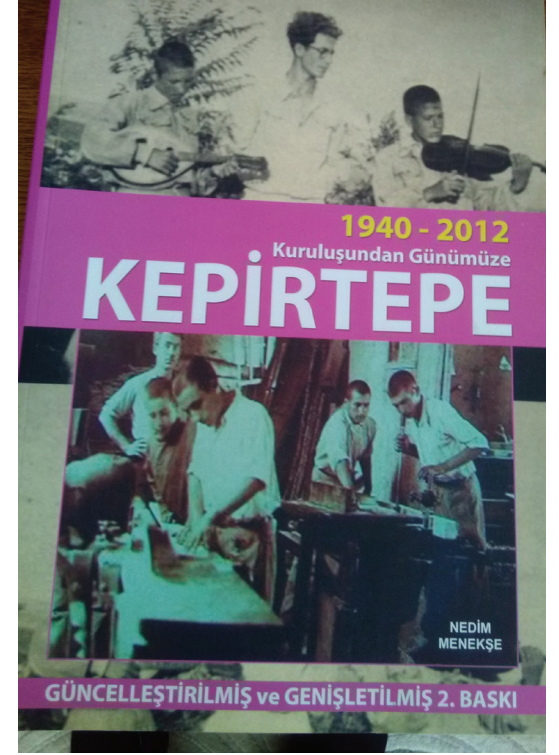
Nedim Öğretmen'imi bir de 2000 yılındaki bir anımla anlatacağım; 2000 yılında Kepirtepeliler Eğitim Vakfı (KEV) kurulalı dört yıl olmuştu. Hemen belirteyim, Nedim

Öğretmen'imiz KEV'in kuruluşunda bizlere önder olmuştur. Daha sonra da hep yanımızda oldu. Bu nedenle "Vakıf Onur Üyesi" yapılmıştır. Bir gün Nedim Öğretmen'den bir mektup aldım. Aynı mektubun birçok Kepirtepeliliye yollandığını daha sonra öğrendim. Nedim Öğretmen'imiz herkesten Kepirtepe ile ilgili anılarını yazmalarını, bu anılara yayınlamayı düşündüğü kitabında yer vereceğini bildiriyordu. Birçok Kepirtepelili gibi ben de bu çağırığa uydum ve "Bir Yara İzi" başlıklı anımı yazdım. Toplanan bu anılar ve Nedim Öğretmen'imizin kendi çalışmaları, bugün güncellenerek ikinci baskısı yapılmış olan Kuruluşundan Günümüze Kepirtepe isimli kitabındadır.

Bu kitabın oluşmasında ben, Sedat Tonguz, merhum Ömer Kahraman Öğretmen'imiz, Osman Dindar Öğretmen'imiz, Nedim Öğretmen'imizin kitabındaki teşekkür yazısında da belirttiği gibi hep yanında olduk. Kitabın dizim işleri bittikten sonra basım aşamasında katkı sağlayan Meram Yayınları ortaklarından Kepirtepe mezunu merhum Celâl Eren arkadaşımızı anmadan geçemeyeceğim. Celâl Eren arkadaşımız kitabın parasız basımını gerçekleştirerek bizi oldukça rahatlatmıştı. Ne yazık ki Celâl Eren arkadaşımızla uzun süre beraber olmadık. Arkadaşımızı kısa bir zaman sonra sonsuzluğa uğurladık. Bu vesile ile kendisini özlem ve sevgiyle anıyor, yakınlarına ve sevenlerine sabır diliyorum. Yazımı bitirmeden önce kitabın biz Kepirtepelilere ulaşmasında her türlü yardımlarıyla yanımızda olan KEV onur üyelerinden merhum Hasan Sazcı'yı da özlem ve saygıyla anmak istiyorum. Ayrıca 2000 yılında baskısı yapılan ilk kitabın kapağı da yine Kepirtepelili Cenap Dandul ve merhume Nebiye Dandul'un oğlu Prof. Ender Dandul tarafından

yapılmıştır. Kendisine Kepirtepeliler adına teşekkür ediyorum.

Nedim Menekşe Öğretmen'imizle ilgili daha çok şey yazılabilir. Onları da başka öğrencileri yazacaktır diye düşünüyorum. Nedim Menekşe Öğretmen'imiz, bireysel ve imce halinde disiplinli çalışma alışkanlıkları ile yurtseverlik, Atatürk ve Cumhuriyet değerlerine bağlılık gibi öğrettikleri ile anılarımızda yaşayacak. Hep ışıklarda ol Nedim Menekşe Öğretmen'im.

NEDİM MENEKŞE'NİN DOKUNUŞU

Ahmet Çetin

1975 Kepirtepe mezunu

İlkokul ikinci sınıfta idim. Sınıfımıza bir müfettiş geldi, kendini ta ı Nedim Menekşe. "Günaydın çocuklar, nasılsınız" deyince hep birlikte "Sağ ol!" dedik.

Öğretmenim Lütfü Dalgıç, nedense beni en arka sıraya atmıştı. Müfettişi dikkatlice dinliyordum. Müfettiş, "Matematikten..." der demez sıraların üzerinden hızlıca geçerek ceketine yapıştı. Öğretmenimin yüzü limon sarısı gibi oldu. Kolay sorulardan başlayarak sorular sormaya başladı

bana. "Zor sorun," dedim. Ben soruları yanıtladıkça öğretmemimin yüzü kızarmaya başladı. "İkişer, üçer, dörder, beşer, altışar, hepsini biliyorum ben," dedim. Çarpma, bölme... Tüm soruları bilince öğretmenim kızardı.

Müfettiş bu kez "Türkçeden" dedi. Yine ceketini tuttum. "Türkçe kitabını al, oku bakayım" dedi. Arkadaşım Türkçe kitabını verince müfettiş parmağıyla bir yeri işaret ederek "Bu sayfadan oku," dedi. Kitabı ezberlemiştim. "Senin kitabını ver, ben onu okuyayım" deyince okuttu. "Kepirtepe'de Göreceğim"

Öğretmenimden not defterini istedi. Notlarımı gösterirken "Bu ne? Matematik orta. Türkçe iyi. Çocuğun

notlarını derhal düzeltir misin? Bu çocuğu Kepirtepe'de göreceğim. Takip edeceğim" dedi. Dediği gibi de yaptı. Kepirtepe'de beni buldu. Herkesin içinde benden bahsetti. Okul müdürlüğü yaptığım okullarda, toplantılarda bu durumdan bahsettim hep. Mesele, herkesin iyi gördüğünü ortaya çıkarmak değil benim gibi zor öğrencileri ortaya çıkarmak, bir yerlere götürmektir. İyi ki sen bana dokundun güzel insan Nedim Menekşe. Allah rahmet eylesin, mekânın cennet olsun.

ÖĞRETMENLİĞİ ONDAN ÖĞRENDİK

Coşkun Ergün

1974 Kepirtepe mezunu

Nedim Menekşe Öğretmenimiz, bizim sınıf öğretmenimizdi. Eğitim psikolojisi ile teşkilat ve idare derslerimize geliyordu. Kepirtepe'de okuyan her öğrencide önemli dokunuşları vardır.

Bizim dönemlerimiz, öğretmenliği ondan öğrendi. Onun için önemli olan öğrencinin yetişmesiydi. Sakindi, hiç kızdığını görmedim. Not verme ile ilgilenmezdi. Yazılılarda kitap açmak serbestti. Ama soruların cevabı kitapta yoktu. Öğrettiklerinden cevabı kendin bulman gerekirdi.

Resmi yazışmaları hep onun sayesinde öğrendik. Bu sayede öğretmenliğimde rahat ettim Öğretmenlik yaptığımız yıllarda müfettişler Kepirtepe mezunu olduğumuzu öğrendiklerinde bizlere bakışları hep olumlu olmuştur.

Nedim Menekşe öğretmenimizin emekleri bizde çoktur

NEDİM ÖĞRETMEN'İN İŞ ARKADAŞLIĞI

Hasan Topuz

1966 Kepirtepe mezunu

Kepirtepe denildiğinde Nedim Menekşe, Nedim Menekşe denildiğinde Kepirtepe akla gelir. Kepirtepe'den mezun olduktan sonra Kepirtepe'de öğretmenlik yapan ilk öğretmendir! 1943'te Kepirtepe Köy Enstitüsü'nü bitirdikten sonra kendi köyünde, Ahmetbey'de bir yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Kepirtepe Köy Enstitüsü'nde görev verilir. 1945-46 yıllarında hazırlık sınıfında ve müzik derslerinde görev yaptı. Uzun yıllar müfettişlikten sonra 1964 yılında yeniden Kepirtepe'de bu kez meslek dersleri öğretmeni olarak göreve başladı, 1976'da Erzurum'a sürgün edilene kadar Kepirtepe'de çalıştı. Ben 27 Eylül 1971'de Kepirtepe'de meslek dersleri öğretmeni olarak göreve başladım. Nedim Menekşe, Mustafa Çetinbaş, Hayri Sevinç ve Yılmaz Aybar gibi usta öğretmenler arasında Nedim Öğretmen bana zümrenin tutanaklarını tutma görevini verdi. Daha sonra öğretmen kurul tutanaklarını da, ki bazen beş altı saat sürerdi, bana verdiler.

Nedim Öğretmen, mesleğinin doruğunda, yönetim görevlerinde bulunmuş, Köy Enstitüsü mezunu, benim için usta bir öğreticiydi. Her türlü yönetmeliklere egemen, öğretmeyi seven, öğretmenlerle ve öğrencilerle ilişkileri çok iyi, benim için çok iyi bir usta öğreticiydi.

İyi Bir Uzlaştırmacı

Nedim Öğretmen aynı zamanda çok iyi bir uzlaştırmacı, orta yol bulucuydu da! Dışişlerinde olsaydı çok iyi bir diplomat olurdu. 69 öğretmen boykotu sonrası siyasî görüş ayrılıkları öğretmenler arasında da kamplaşmalara neden olmuştu. Öğretmenler kurullarında uzun tartışmalar olurdu, Nedim Öğretmen söz alır, araya girer, yönetmeliklerden, deneyimlerinden örnekler verir, açıklamalar yapar, ortayı bulur, çatışmaları önlerdi.

Birlikte yönetimde olduğumuz yıllarda Nedim Abi, müdür başyardımcısıydı. 1975 yazında dört aylık yedek subay eğitimi için askere gittik. Kasımda okula döndüğümüzde bir baktık, hiçbir gün idari görevi olmamış Türkçe Öğretmeni Âdem Akdemir, Kepirtepe gibi yirmi bir Köy Enstitüsü'nden biri olan bizim okulumuza, bizim toprağımıza müdür yapılmış! Kepirtepe'nin müdürlerinden, bize görev veren İbrahim Akman, Sebahattin Şahin gibi müdürler bakanlık müfettişi yapılmıştı. Liyakat kaybolmuştu! Nedim Abi ile görüştük, topluca istifa etmeye karar verdik. "Suç duyurusunda bulunmam," demiş Akdemir. Bizim istifamıza önce sevindi, kadrosunu kuracaktır! Kuramadı, bizi çağırdı, görev almadık. Milliyetçi Cephe Hükümeti, adam kıymaya başladı. Nedim Abi bu krizde hepimizi korudu.

Örnek Bahçe

Nedim Abi iyi bir öğretmen, iyi bir yönetici ve aynı zamanda örnek bir aile babası, örnek bir komşuydu. Çoğumuz lojmanlarda kalıyorduk. Lojman bahçeleri genişti, herkes soğan, sarımsak, biber, patlıcan, domates, salatalık, çilek, çiçek ekiyordu. Çoğunun tavukları, hatta Hayri Bey'in kuzuları bile vardı! En iyi, örnek, verimli bahçe Nedim Abilerinkiydi. Vahide Ablamla içinden çıkmazlardı. Nedim Abiler herkese fide, tohum verir, yardımcı olurlardı.

Nedim Öğretmen'le Lüleburgaz'a geldikçe evinde buluştuk. Vahide Ablamın ilerlemiş yaşına karşın yaptığı kahvelerimizi içtik. Kepirtepeliler Günleri'nde de gelebildikleri zamanlarda birlikte olduk.

Nedim Menekşe gibi çok yönlü, çalışkan, üretken bir öğretmenle çalışmanın, komşu olmanın gururunu yaşadım. Onu sonsuzluğa uğurlarken yanında olamamanın üzüntüsünü yaşadık.

Anılarımızda, kitaplarında, haritalarında hep yaşayacak, ışıklarda olsun!

BİR DEFTERİN HİSSETTİRDİKLERİ

Hasan Özel

1967 Kepirtepe mezunu

Nedim Menekşe öğretmenimiz Kepirtepe'de okurken eğitim psikolojisi dersimize geliyordu. Soyadı ile özleşmişti. Menekşe çiçeği gibi öğrencilerin, işçilerin, memurların gönlünde taht kurmuştu. Derse gelmesini dört gözle bekliyorduk.

Öğrencilere sevgi ile yaklaşır, herkese değer verirdi. Ses tonu ve davranışları adeta bir şiir gibi güzelliklerle doluydu. Ders anlatırken, büyük bir ilgiyle onu dinlerdik. Yanında getirdiği Gazi Eğitim Pedagoji Bölümü notlarını içeren defteri masanın üzerine koyar, arada başlıklarına bakar, ders anlatmaya devam ederdi. Defteri tertemiz, yazıları çok güzeldi.

Bir gün, "Öğretmenim ben de sizin gibi meslek dersleri öğretmeni olmak istiyorum," deyince çok sevindi. "Defterinizdeki yazıları defterime geçirebilir miyim?" diye sorunca hiç tereddüt etmeden defteri sınıfta bana verdi. "Aceleyle gerek yok ne zaman yazman biterse o zaman bana iade edersin," dedi. Bana ve öğrencilere güven duygusunun bir kanıtı olmuyor mu defterini bana veriş?

Sevgili öğretmenim Nedim Menekşe'yi örnek alarak Gazi Eğitim Enstitüsü Eğitim (Pedagoji) bölümünden mezun oldum. Meslek hayatımda Nedim Menekşe öğretmenimizin sevilen, saygın kişilik yapısını hiç unutmadım.

Yeni Kuşak Köy Enstitüleri Derneği'nin çıkardığı İmece dergisi yayın organında öğretmenimizin yazılarını okudum. Öğretmenimizin hazırladığı Kuruluşundan Günümüze Kepirtepe adlı kitapta arkadaşlarımızın ve kendi ismimi bulunca çok sevindim.

Örgütçü, güzel davranışlarını yalnız Kepirtepelilere değil, bir güneş gibi dünyaya yaymakta. "Bir ana tanırım Kepir'dir adı / Bir ana tanırım Nedim Menekşe'dir adı" diyebiliriz.

Koca Çınar

Kepirtepe'de güller açmış,
Salkım söğüt nazlı sallanmış

Düşünceler şarap gibi

Çam ağacı dik duran insanlar gibi

Koca çınar Nedim Menekşe

Ben de varım diyor

Nazım Hikmet gibi

04.05.2020

SIRADAN BİR OLAYIN BÜYÜK ETKİSİ

Şinasi Dindar

1972 Kepirtepe mezunu

Kepirtepe'de 4.sınıftayım. Orta kısımda saçlarımız "üç numara" kesildiğinden 4. sınıfa geçince en büyük merakımız saç uzatmaktı. 70'li yılların modası uzun saç ve geniş paçalı pantolonlardı. Bizlerde de okul kurallarını zorlayan bir şekilde uzun saç bırakma özentisi var.

Sabahları ilk etütten sonra kampana çalınca ana binanın arkasındaki sahada toplanıyoruz. Sınıflara girerken nöbetçi öğretmenler ve bazen idareciler kapıda saç-baş kontrolü yapıyorlar. 70'li yılların öğrencilerinin hemen hepsinin bildiği bazı idareciler, öğrencileri azarlayarak, uzun saçlı olanların kafalarını "eşek tıraşı" dediğimiz şekilde, sıfır numara tıraş makinası ile yol yol kesiyorlardı.

Saçlarımız uzun. Sabah toplantısından sonra ana binaya ilk derse giriyoruz. Kapıda Nedim Menekşe öğretmenim nöbetçi. Bizlerin kılık kıyafetini gözden geçiriyor. Beni durdurdu. "Şinasi, saçların fazla uzamış, git tıraş ol," dedi. Ben kontrolü aşır bir hafta daha uzun saçlarımı korumak amacıyla "Param yok, gelince kestireceğim öğretmenim," dedim. Nedim Öğretmen ne kızdı, ne azarladı. Cebinden 10 lira çıkardı. "Git saçlarını kısalt, paran gelince verirsin," dedi. Şaşırılmış ve öğretmenimin tavrı karşısında parayı alıp saçlarımı kestirmeye koştum. (Aslında param vardı da kontrolden yırtmak istiyordum. Daha sonra parayı iade ettim.)

"Olumsuz Yorum Duymadım"

İsyankâr bir öğrenciydim. Öğrencileri azarlayan, saçlarımızı "eşek tıraşı" yapan hiç bir idareci o gün saçlarımızı kestiremezdi! Tıraş olmaya gidiyorum diye gidip derse de gelmezdim. Nedim Öğretmen'in psikoloji öğretmeni olması tabii ki öğrenci psikolojisini anlamada en önemli etkendi ama Kepirtepe'de okumuş olması da öğrenciye karşı davranışlarında etkili olmuştu. Belki çok sıradan görünen bu olay, öğrencilere çok katı davranıp, şiddet uygulayan bazı öğretmenler düşünüldüğünde bende çok büyük bir etki bırakmıştı. Ben Kepirtepe'de okuyan hiç bir öğrenciden Nedim Menekşe hakkında olumsuz bir yorum duymadım. Bu olayın etkisi ile öğrencilerime her zaman anlayışlı ve korumacı davrandım. Yıldızlar yoldaşın olsun öğretmenim!

EVRENİN TÜRKÜSÜNÜN YÜKSELDİĞİ TOPRAKLARDAN

Raif Özdilek

1969 Kepirtepe mezunu

Zamanın donduğu anlardan biriydi. Yüzyıla merdiven dayamış, siyah-beyaz bir fotoğraf karesine bakıyorum. Gökyüzüne uzanan genç delikanlının görüntüsü bir söğüt dalı kadar esnek, çavdar sapı kadar ince, adeta mitolojik bir kahramanı andırıyor. Ayrıca dalgalı saçları ve bol kesimli pantolonu ile sanırsın çağının moda ikonu... Bu kare yüzyıla yakın geçmişiyse Nedim Menekşe'ye ait. Bu fotoğraf beni yarım yüzyıl geriye götürdü.

Kepirtepe Öğretmen Okulu'nun son sınıfındayız. Ana binanın doğu cephesinde, öğretmenler odasının üstündeki derslikteyiz. Nedim Menekşe öğretmenimiz "Teşkilat ve İdare" dersimize geliyor. Her zaman olduğu gibi o günkü konuyu işledik. Öğretmenimiz bize gelecek haftaki derste hazır edilmek üzere bir ödev verdi ve iyi günler dileyerek sınıftan ayrıldı.

Mevsim ilkyazdı. Bahar kapıyı aralamış, deli kanlarımızla beslenen ruhlarımıza çiçeklenen dallarıyla bizlere işmar ediyordu. Doğa, evrenin ortak türküsünü söylüyor, başımızda kavak yelleri esiyordu. Her yer çiçeğe durmuşken top peşinde koşturup sinema kapıları önünde kızlarla kesişmek varken bu da nereden çıktı şimdi! Kimsenin canı ödev yapmak istemiyor. Arkadaşlarla kafa kafaya verdik ve ödevi yapmamayı kararlaştırdık. Hep bir ağızdan "Hayır efendim, bize böyle bir ödev vermediniz" diyeceğiz, inkâr edeceğiz. Edeceğiz de; Nedim Menekşe'nin kızı Gönül de bizim sınıfımızda, sınıf arkadaşımız. Ona sorar... Bir grup Gönül arkadaşımıza konuyu açtık ve bizimle birlik olmasını istedik, itirazsız kabul etti. Biz nasıl hareket edersek bizimle birlikte olacağı sözünü verdi.

Ertesi Hafta...

6-C sınıfı olarak ertesi hafta derse ödevimizi yapmadan geldik. Nedim Öğretmen ders sonunda ödevlerimizi toplamaya kalkınca hep bir ağızdan ödev verilmediğini söyledik, inkâr ettik. Doğal olarak dönüp kızı Gönül'e sorduğunda o da biz sınıf olarak ne söylemişsek aynı söyledi, sınıf

arkadaşlarının yanında yer aldı. Öğretmenimiz -biraz da hayret içinde kalarak- durumu kabullendi ve bizler de sınıf olarak ödev yapmaktan kaytarmış olduk.

Bunun onaylanacak etik bir davranış olmadığını kabul ediyorum. Ancak buna on sekiz yaşlarının bahar sendromu diyebilirsiniz. Asıl söylemek istediğim, duruşuyla Gönül Menekşe'nin 6-C sınıfının gerçek bir elemanı olduğunu ortaya koyması, arkadaşlarıyla birlikte olma duygusunun baskın çıkması bence. Yani sınıf arkadaşlarını satmadı. Tüm arkadaşlarının güven ve saygısını kazandı. Bu duruş o zamanki arkadaşlık ilişkilerini yansıtan unutamadığım hoş bir anıdır. Gönül Menekşe'ye o günkü davranışı için, 1969 yılının 6-C sınıfı adına buradan teşekkürlerimi sunmak boynumun borcudur. Sınıfımız adına söylemem gerekirse gözümüzde saygınlığı katlanarak artmıştır. Bu günlerde bile okul arkadaşlarımızla

arkadaşlık bağlarımızın güçlü olmasının nedeni, galiba bu küçük yaşanmışlıklar olmalı.

Kısa bir süre önce Nedim Menekşe öğretmenimizi sonsuzluğa uğurlamış bulunuyoruz. Koronavirüs salgını nedeniyle olağanüstü zamanlardan geçtiğimiz şu günlerde cenazesinde bulunamadık. Oysa tabutunun başında, o bilinen soru sorulduğunda, yarım yüzyıl öncesindeki bu davranışımız dolayı kendisinden özür dilemeyi, asıl helallik isteyecek olanların bizler olduğunu mırıldanmayı isterdim. Yazımı sonlandırırken ayrıca belirtmek isterim ki "Kepirtepe ve Tarlakuşları" adlı Köy Enstitüleri'ni anlatan çalışmamdan aşağıda sunduğum bölümü yazarken, mandolin çalarak damları arşınlayan kişi olarak Nedim öğretmenimizi hayal etmiştim. İşte o bölüm:

("...)

Rivayet odur ki

Geceleri

bu köhnemiş yapıların derinliklerinden
telaşlı koşuşturmaların

ve kakkahaların duyulduğu söylenir

Ve gene bir rivayete göre

Issız, rüzgârlı kış geceleri

Bir ihtiyar saçları ak

Upuzun bir yağmurluk

etekleri karanlıkta savrularak

Anabina, Hilton, müzik salonu, iş atölyeleri

Koşuşlar, derslikler

Damdan dama atlayarak

Yorgun düşene dek, telaşlı

Dolanırmış her yanı

mandolin çalarak

Sanki yitirdiği değerli bir şeyleri ararmış gibi

köşe bucak

Dolanır dururmuş

avare

Ardında Kepirtepe'nin Kızanlarıyla

Ve hep bir ağızdan

"BİR ANA TANIRIM KEPİRDİR ADI"

Dünyanın en anlamlı marşını mırıldanarak..."

Bu masum kandırmaca için bizi affet öğretmenim. Sen içimizden kimseyi incitmedin, bizleri de affedeceğini biliyorum. Işıklar içinde uyu...

ÇOK YÖNLÜ BİR ÖĞRETMEN

Salim Çelikkol

1961 Kepirtepe mezunu

Nedim Menekşe ile Kepirtepe'de uzun yıllar birlikte çalıştık. Kendisi Kepirtepe Köy Enstitüsü'nde okuyup mezun olduğundan o zamanın koşulları ve olanaklarıyla yetişmiş ve şimdiki eğitim ve öğretimden farklı öğrenim görmüşlerdi.

Dersleri yaparak, yaşayarak ve uygulamalı olarak gördükleri için arıcılık, ziraat, yapı ustalığı, müzik gibi çeşitli dallarda eğitimi ve bilgisi vardı. Hatta arıcılık konusunda kendisinden yararlanarak ben de birkaç kovan

arı edinip ailem için arı besledim.

Köy Enstitüsü'nde müzik derslerinde enstrüman çalmasını öğrendiklerinden güzel mandolin çalıyordu. Hatta okulumuzda öğrencimiz olan kızı Gönül Işıksal'ın (Menekşe) Marmara Üniversitesi Müzik Eğitim Fakültesi'nden müzik öğretmeni olarak mezun olmasını tercih etti.

Emekli olunca Lüleburgaz Belediyesi Tikveşi Derneği'nde mandolin, bağlama, gitar, akordeon kursları vermeye başladım. Nedim Menekşe bir gün gelip emekli öğretmenlerden oluşan bir mandolin ve koro ekibi kurmamızı arzu ettiğini söyledi ve çalıştırmamı önerdi. "Severek çalışırız," dedim. Mandolin çalanları araştırdık, bulduk, sesine güvenip

koroda bulunmak isteyenleri davet ettik. Böylece Emekli Öğretmenler Ekibi'ni kurmuş olduk.

Şehir Kulübü'nde, belediye odalarında çalıştık. Lüleburgaz Aşkiye-Neşet Çal Salonu'nda, Kepirtepe'de, Edirne'de, Saray'da, Çorlu'da, Marmara Üniversitesi'nde konserler verdik. İkimiz de emeklilik dönemimizde zevkle çalışıp bir şeyler yaparak yararlı olmaya çalıştık.

KEPİRTEPELİLER GÜNÜ'NÜN MİMARİ

Veli Şenkarabacak Eski KEV Başkanı

Eskiden "Köy Enstitüleri Bayramı", Köy Enstitüsü mezunları tarafından kalabalıklar halinde kutlanmaktaydı. Kepirtepe mezunlarının 1990 yılında İstanbul'da bir lokantada yaptıkları Köy Enstitüleri kutlamasında, Kepirtepe'nin kuruluş yıllarında meslek dersleri öğretmenliği yapan Kemal Üstün, Nedim Menekşe'ye "Menekşe, Kepirtepe'ye en yakın sensin, bu işi organize etmek sana düşüyor, bu görevi sana veriyoruz. Seneye Kepirtepelileri Kepirtepe'de topla" diyerek bir nevi görev tevdi etmiştir.

Hazırlıklar yapılmış, ilk buluşmanın haziran ayına yetişmesi mümkün olmadığından, 1991 yılının eylül ayında ilk buluşma umulandan fazla sayıda Kepirtepe'nin katılımıyla Kepirtepe'de gerçekleşmişti. Böylece her yıl yapılacak olan "Kepirtepe Günleri" başlamış oldu.

1993 yılından itibaren de her yıl haziranda yapılan bu toplantılarda, mezuniyetinin 50. ve 25. yılını dolduranlara plaket verilmeye başlandı. Bu toplantıların ve Kepirtepe'nin

geleceğinin şahıslara bırakılmama düşüncesi sonucunda da 1996 yılında KEV kuruldu.

Öncülük Etttiler

İlk Kepirtepeliler Günü'ne 1999 yılında 25. yıl plaketimi almak için katıldım. O günden bugüne tüm Kepirtepeliler Günleri'ne katılırım. Her Kepirtepeliler Günü'nde ve KEV Genel Kurullarında büyüklerimizi ve Nedim Menekşe Öğretmenimizi gördük. Her zaman bize öncülük ettiler.

31 Mayıs 2015'te düzenlenen 27. Kepirtepeliler Günü'nde saat 09.00'ı geçmiş, mezunlar gerek özel araçları gerekse de otobüslerle okula gelmeye başlamıştı. Kepirtepeliler, okullarına gelmenin, birbirlerine kavuşmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Bir bayram havası vardı. Bu sırada okula yeni bir araç girdi. Baktık, Nedim Hocamız arabadan iniyor. Hocamızı karşılamaya yöneldik. "Hoş geldiniz" diyerek elini öptük.

Alkış Tufanı

Kendi başlattığı Kepirtepeliler Günü'nün 25'sine katılıyordu. Dile kolay. Hocamız, okul bahçesinde insanların bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Aman Allah'ım, bir alkış tufanı başladı! Okuldaki tüm mezunlar Nedim

Menekşe'yi ayakta alkışlıyordu. Hocamız alana girene kadar alkış, alkış... Ben hayatımda böyle bir olaya şahit olmadım. Duygusallaştık, hocamız da duygusallaştı. Kepirtepe Kepirtepe olalı böyle bir olay yaşamamıştı. Nedim Menekşe, ölümünden bir yıl önceki 29. Kepirtepeliler Günü'ne sağlığı nedeniyle katılmadı, 2020 yılında da hocamızı kaybettik. Kepirtepe'ye ve Kepirtepelilere en çok dokunan hocamızın ruhu şad olsun.

NEDİM VE MENEKŞE...

Fuat Necdet Özkan

Kepirtepe 1976 mezunu

Zemheri ayazı yerini ılık bahar rüzgârlarına bıraktığı zaman, dünya denilen tuval bin bir renge bürünür doğa ana tarafından. Fırçası ile alımlı, güzel kokulu ve rengârenk çiçekler yaratır sevenlerine. Koku vererek başınızı döndürür, göz alıcı renkleri ile ruhunuzun derinliklerine işler, sevgi ve saygı tomurcuklarını canlandırır yüreğinizde. Onu sevmeyi, ona saygı duymayı hatırlatır bizlere. Cazibesine karşı koyamazsınız.

Annem çiçekleri çok severdi. Onlara gözü gibi bakar, korur, kollardı. Ama çiçekler içinde en çok menekşeyi severdi. "Menekşeler narindir, nazlıdır, sevilme ister. Güneşi değil, gölgeyi sever" diyerek ona olan hayranlığını anlatır, kerpiç evin gölge alan tarafına ekerdi menekşelerini. "Menekşenin güneşi çok fazla sevmemesinin ardında kim bilir hangi sır vardır bilemeyiz" diye eklemeyen edemezdi.

Çocukluğumdan beri severim menekşeleri. Belki annemden kalan bir duygu, belki narinliği, güzelliği... Belki de kokusu. Dokunurum, okşarım, koklarım ama koparmaya bir türlü varmaz elim. Her çiçek, her insan için farklı anlamlar çağırabilir. Her insan farklı bir çiçeği sevebilir. Ama aslolan bütün çiçekleri ayırt etmeden sevebilmektir.

Kepirtepe'de...

Baharlar bir başka güzel yaşanırdı Kepirtepe'de. Gök ekinler boy verip serpilme başladığında, arkadaşlarımızla koşarak girerdik içlerine. Kafesinden azat edilmiş kuşlar gibi bir o yana, bir bu

yana koşturur, yorulunca sırt üstü yatarak mavi gökyüzüne bakıp türküler söylerdik. Gelincikler, papatyalar, rapiskalar, menekşeler sallanarak bize eşlik ederdi. Sallanarak, boyunlarını bükerek...

Sadece ekinler içinde açmıyordu menekşeler Kepirtepe'de... Özellikle ana binanın karşısındaki bahçelerin çitlerinin altında, koridor sınıflarının arkasındaki kuşkonmazların altında, yatakhanelerin önündeki çitlerin gölgelerinde güneşten uzak açarlar, kimseler de elini sürmezdi. Bu davranış öğretmenlerimizin, ablalarımızın, ağabeylerimizin bize kazandırdığı, uygar olma vasıflarının en yücesi olan doğa sevgisiydi.

Mücadele ettiği yolda korkmamalı insan. Korkmak, diz çökmek, boyun eğmek, saklanmak cesur olmayan insanların başvurduğu yol. Ya mücadele eder kazanırsın, ya da kenara çekilir, hiçbir şey yapmaz, kaybedersin. İşte biz öğretmenlerimiz tarafından mücadele ruhu ile yetiştirildik Kepirtepe'de. Hepsini birbirinden değerli öğretmenlerimiz olsa da bazılarını istesiniz de unutamazsınız.

Nedim Menekşe...

"Nedim" kelime anlamı olarak, dost, yaren, arkadaş, hoş sohbet, güzel konuşan anlamını taşıırken, "menekşe" alçakgönüllü, sadık, zarif, narin anlamını taşır. Bu iki sözcük Nedim Öğretmen'imizi ancak bu kadar doğru ifade edebilir, ona bu kadar yakışabilir. O, çok kısa bir süre bizimle olmuş olsa da, bir ideal uğruna verilmesi gereken mücadele için adanan devrimci bir ömür, devrimci çizginin yılmaz neferiydi.

Öğretmenlerimiz...

Gün gelip gitmek zorunda kaldıysak bile her baharda Kepir Ana'da olmaya çalışıyoruz. Zor olan vedaların ardında her zaman büyük bir sevgi ve hayranlık vardır. Bu yuvada ne zaman

darla düştüysek, ne zaman zor durumda kaldıysak elinden tuttuklarımız, şiarımız onlar oldu. Yolumuzu çizen, hayal kırıklığına uğratmayan, yalnız bırakmayan yine onlardı...

Nedim Öğretmenim...

Yine her yıl geleceğiz oralara. Yine dolaşacağız çocukluk, gençlik anılarımızın uçtuğu yerleri. Mevsim bahara döndüğünde boy veren ekinlerin içinde, bahçe çitlerinin altında, "beşevler" yolunda açan her menekşede seni göreceğiz, kokunu duyacağız, ruhunu hissedeceğiz. Aramızda olmasan bile seni yüreğimizin en sıcak yerinde yaşattığımızı bilmelisin.

Ve...

O bizden hiç ayrılmadı. O "Menekşe" her bahar, her daim bizimle. O "Menekşe" her bahar yalnızlığın ortasında, Kepirtepe'nin kırlarında, bahçelerinde, çitlerinin, dikenlerinin arasına açmaya devam edecek. Yuvamızda yıllar artık sensiz geçecek öğretmenim. Öyle ya da böyle, yokluğuna alışacağız. Bizler de her yılın baharında, orada, Kepir Ana'da kokunuzu içimize sindirerek "Menekşe"ye olan sevgimizi ifade etmeye, ona olan minnet borcumuzu ödemeye devam edeceğiz.

Sonsuza dek...

HASANOĞLAN'IN DUVARLARINDA BİR İZ

Ziya Çağlı

O da Kepirtepe'den gelen 226 öğrenci arasındaydı. Yirmi tanesi kız öğrenciydi. Kızlar köyün ilkokulunda, erkeklerse köyün camisinde barınıyorlardı. O güçlü ve işlerini zevk duyarak yapan çocukların bir taraftan eğitim görüp diğer taraftan da Hasanoğlan Köy Enstitüsü'nün altı binasının inşaatını hırsla yürütmelerinin gücü nereden geliyordu?

Nedim Menekşe 1928 yılında doğmuştu. Bulgaristan'ın bir orman köyünden göç eden ailesini devlet, Lüleburgaz'ın Ahmetbey beldesine yerleştirmişti. 1939 yılında Kepirtepe Köy Enstitüsü'ne girdiği zaman okul Edirne'de, Meriç nehrinin batı yakasındaki Karaağaç'ta "Eski Zabit Mektebi" adıyla tanınan binadaydı. Adı, Trakya Köy Öğretmen Okulu idi.

Göçmen Bir Okul

Bu sırada Avrupa ülkelerinde Hitler Almanya'sının başlattığı gerilim yükseliyordu. Ülkeler tedirgin bir bekleyiş içindeydi. Bu koşullarda Edirne sınırındaki okul burada ancak 4 ay kalabildi. 33 vagonu dolduran okul eşyaları ile Alpullu'ya taşındılar. Bir yıl sonra da Lüleburgaz'ın Emrullah Efendi İlkokulu binasına ve bahçeye kurulan çadırlara... Ancak bu okul da yeterli değildi. Bu yüzden hazırlık sınıfı öğrencileri izne gönderilmek zorunda kalınmıştı. Hemen ardından da artık okulun daimi yeri belirlenecekti. Okul, Lüleburgaz-İstanbul karayolu üzerinde, o zamanlar kent merkezine beş kilometre uzakta olan o kıraç, kepir toprak alanda 2000 dönüm araziye kurulacaktı. Okulun inşaatı tüm öğrenci ve öğretmenlerin katılımlarıyla hızla başlatılır ve bir buçuk yıl sonra, 1941 yılına girildiğinde tamamlanır.

Enstitünün açılışının üçüncü yılında, tam düzenli eğitime geçileceği sırada Hitler artık Avrupa'da hedefine varmış ve sıra Türkiye Cumhuriyeti ile Sovyetler Birliği'ne gelmişti. Artık Yunanistan sınırına dayanmış olan Alman askerlerine karşı ülkemiz de Anadolu'daki diğer ordu birliklerinden sağladığı askeri güçleri Trakya'ya aktarmış ve sınırlarda olduğu gibi Trakya genelinde savunma yığınakları

kurmuştu. İşte bu evrede Trakya'dan sivil halkın varsıl kesiminden İstanbul'a göçlerin olduğu görülmekteydi.

Sıra Kepirtepe Köy Enstitüsü'nün, geleceğin aydınlarını oluşturacak 226 kişilik değerli kadrosunun kurtarılmasına gelmişti. Milli Eğitim Bakanlığı'nın aldığı kararla okul boşaltılacak ve öğretmenleri ile birlikte tüm okul araç gereçleri de Hasanoğlan Köy Enstitüsü'ne taşınacaktı.

Kepirtepe'den Ayrılma Vakti

Bunun için dört paketlik taşınma programı hazırlandı. Ama ilki küçük kadroların transferini kapsayan paketin ardından savaş koşullarının zorlamasıyla üç paket birleştirildi. Böylece 1941 yılında nisan ayının son haftasına girildiğinde hazırlıklar tamamlandı. Kamyonlarla Lüleburgaz tren istasyonuna taşındılar. Öğrenci ve öğretmen kadrosunun büyük bir kesimi de ayrıldığında Kepirtepe'de sadece okul müdürü ile beş öğretmen ve iki memur kalıyordu. Bomboş sınıflar ve yatakhanelerden oluşan okulun hüznü doluydu.

Toplam 65 vagonu dolduran enstitü ürünleri ile öğrencilerin çoğunluğu da kamyonlarla tren istasyonuna taşınırken ellerinde tahta bir çantadan başka bir şey görünmüyordu. Buruk bir savaş ürküntüsü vardı içlerinde. Alman ordusu, buraya kadar gelirse okullarının bundan nasıl etkileneceğini düşünüp tedirginlik duyuyorlardı. İstanbul'a vardıklarında Sirkeci Garı'ndan ayrılıp Haydarpaşa'ya geçinceye değin ilk kez gördükleri bu şehri hayranlıkla izlediler.

1938, 1939, 1940 yıllarında eğitime alınan 22'si kız, 224'ü erkek, toplam 226 Kepirtepe, Hasanoğlan Köy Enstitüsü'ne geldi. Burada hızla başlatılan inşaat, daha sonra diğer bazı Köy Enstitülerinin de katılımıyla dokuz ayda tamamlandı. Ayrıca köye su dağıtımı da yapılmış, bir de hamam kurulmuştu. Tüm öğrenci ve öğretmenler okulun bu görkemli görüntüsünden gurur duyuyorlardı.

Geri Dönüş

Dokuz ay sonunda, 1942 yılının şubat ayına girildiğinde artık ne yapılacağı üzerine düşünülürken Milli Eğitim Bakanlığı geri dönüş kararı almıştı. Ankara'dan ayrıldıklarında öğrenci ve öğretmenlerin ellerinde yalnızca birer tahta bavulların vardı. 65 vagon dolusu enstitü ürünleri Hasanoğlan'da bırakılmıştı.

Okullarına geri döndüklerinde bir buçuk aylık izin verilmişti. Yalnız geri gelirken her öğrenci

birer yorgan da getirecekti. Öyle de oldu. Okul yönetimi onlara birer adet boş yastık kılıfı ve çarşaf verdi. Okulun bahçesindeki kuru ot yığınlarını göstererek, yastık ve çarşafın onlarla doldurulmasını istedi. Öğrenciler de bunu uyguladı.

Bu deneyimli çocuklar, bu kez kendi okullarının eksiklerini yeniden başlayacakları sıkı bir çalışma ile tamamlayacaklardı. Bu da kısa sürede tamamlandı. Artık Cumhuriyet'in aydınları eğitimlerini rahatça sürdürebilecekti.

Evet, Nedim Menekşe'nin bana anlattıklarını gıpta ile dinlerken bunları o an yaşıyormuşçasına mutluluk dolu bir anlatımla sunmuştu. O yaşantısını anlatırken Hasan Ali Yücel, İsmail Hakkı Tonguç, Mehmet Başaran, Recep Bulut, Cengiz Aytmatov, Dostoyevski, Turgenyev, Tolstoy, Victor Hugo ve Balzac'larla bütünleşmiş bir aydını görüyordum karşımda.

İyi ki vardın Nedim Menekşe. Aydınlanmamızda senin büyük katkılarını sonuna değin yaşatacağız. Ne mutlu ki o ölümsüz Kepirtepe Köy Enstitüsü içinde sonsuza değin yaşayacaksın.

Not: Nedim Menekşe'yi çocukluk yıllarımdan günümüze değin hep gıpta ile izledim. Eşi teyzem olduğu için bağlarımız oldukça yakındı. Onu hep üretken kişiliği özünde tanıdım. O bireyci değil halkçı bir çizgide mutlu olarak yaşadı. Ben 15 Ocak 1951'de Saray'ın Büyük Yoncalı (O dönemde Büyük Manika) beldesinde doğdum. İlkokulun birinci, ikinci ve üçüncü yıllarını Kepirtepe'nin yetiştirdiği Kazım Öğretmen, Saim Öğretmen ve Rafet Topuz Öğretmen'den aldığım eğitimlerle tamamladım. Ardından İstanbul'a göç ettik. Bu güçlü eğitimi orada da sürdürüp İTÜ Elektrik Fakültesi mezunu olup elektronik yüksek mühendisi olarak bilimsel çalışmalarımı sürdürmekteyim.

PLANLI YAŞAMI İLE ÖRNEK OLDU

İzzet Hongur

1972 Kepirtepe Mezunu

1971-1972 eğitim ve öğretim yılı. Altı yıllık ilköğretmen okullarından mezun olacak öğrencilerin son yılı. Uygulama dersi öğretmenimiz Nedim Menekşe. Son sınıf öğrencileri olarak hepimiz öğretmen havasındayız. İlkokullarda 1968 programı uygulanıyor. Nedim Öğretmenimiz;

köy okulunda başarılı olmanın yollarını, köy halkı ile iletişimin önemini özenle anlatıyordu. Okulda tutulacak defter ve dosyaları, yapılacak yazışmaları hem anlatıyor, hem de uygulamasını yaptırıyordu.

Bir gün sınıfımıza her öğrenciye verilmek üzere; ciltlenmiş ilköğretim programı ve ilköğretim kılavuzu hazırlatacağımızı söyledi. Bir zaman sonra program ve ilköğretim kılavuzları her öğrenciye dağıtıldı. Öğretmen olarak atandığım ilçede, hiçbir

öğretmende ciltlenmiş ilköğretim program ve öğretim kılavuzu görmedim. Kılavuz içindeki yazışma örnekleri sayesinde yöneticilik yaparken hiç sıkıntı yaşamadım. Planlı yaşamı ile öğrencilerine örnek olan Nedim Menekşe'yi saygı ve sevgi ile anıyorum. Ruhu şad olsun.

KEPİRTEPE

LÜLEBURGAZ'DA KEPİRTEPE COŞKUSU

İzzet Hongur (1972 mezunu)

Kepirtepeliler Eğitim Vakfı ve bir grup Kepirtepeliler tarafından 25 Aralık 2019'da, Lüleburgaz'da bir "Kepirtepeliler Kahvaltısı" düzenlenmesi kararlaştırıldı. 31 Aralık 2019'da da bu etkinliğin tarihi 16 Ocak 2020 olarak belirlendi. Bu plan çerçevesinde "Kepirtepeliler Kahvaltısı" Lüleburgaz' T-Cafe'de yapıldı.

174 kişinin katıldığı kahvaltı, önceden belirlendiği gibi saat 10.30'da başladı. 1972 mezunu Günnur İspir Denksoy'un açış konuşmasından sonra söz alan

Kepirtepeliler Eğitim Vakfı Başkanı Sedat Tonguz, vakfın çalışmalarıyla ilgili olarak Kepirtepelileri bilgilendirdi.

Kepirtepe'den yetişenlerin, önceki yıllarda olduğu gibi yalnız öğretmen olmadığına dikkat çeken Sedat Tonguz; mühendis, tıp doktoru, yargı mensubu, sanatçı, akademisyen, iş insanı ve birçok farklı mesleğe mensup kişilerin Kepirtepe'den yetiştiğine işaret etti. Vakfı daha ileriye taşımamızın yolunun birlik ve dayanışmadan geçtiğine vurgu yaptı.

Kahvaltı sonrası, yeniden dizayn edilen vakıf binası Kepirtepeliler tarafından dizayn edildi.

Bu Ruhun Adı Kepirtepe

Değerli Kepirtepeliler! Çok kısa bir süre içinde 174 kişiyi bir araya getiren bu ruhun adı nedir dersiniz, "Kepirtepe'dir" derim. Zira öğrencisi, öğretmeni, işçisi ve memurunun birlikte ve dayanışma içinde yaşadığı bir yer düşünelim. Aslında düşünmeye bile gerek yok. Gidiniz ve görünüz. O yerin adı Kepirtepe... Ulusal bayramlarda; basketbol, futbol, voleybol ve diğer spor dallarında, Lüleburgaz kent merkezindeki okullarla tatlı bir rekabet içinde olan bir okul düşünelim. İşte o okulun adı Kepirtepe...

Kuruluşundan bu yana, birçok değişime uğramasına karşın, halen aynı ruhu taşıyan; öğrenci, öğretmen, memur ve işçisiyle bir yapı düşünelim. İşte o yapının

adı Kepirtepe...

Yatılısı ve gündüzlüsü ile sevinçte ve tasada birbirine sahip çıkan bir öğrenci kitlesi... İşte o kitlenin adı Kepirtepe...

Daha güzel, daha umutlu bir kitle yaratmak için Kepirtepeliler Eğitim Vakfı çalışmalarına katılmak dileğiyle hoşça kalınız.

KEV'DEN HABERLER

Kepirtepeliler Eğitim Vakfı olarak yerel yönetimlerle olan yakın ilişkilerimizi korumaya ve iş birliklerimizi güçlendirmeye devam ediyoruz. Kepirtepe ve Kepirtepeliler ile ilgili her türlü konuda KEV olarak yakından ilgileniyor, zamanında ve doğru adımlar atıyoruz.

Bu kapsamda KEV yönetimi, geçtiğimiz aylarda hayatını kaybeden Nedim Menekşe'nin adının, yaşadığı Lüleburgaz ve memleketi Ahmetbey'de uygun yerlere verilmesi için 18 Mayıs 2020'de ilgili kurumlara gerekli başvuruları yaptı.

Aynı zamanda Kepirtepe Köy Enstitüsü Yerleşkesi'ne dökülen hafriyatla ilgili olarak da yasal işlemlerin başlatılması için resmî girişimlerde bulunuldu.

KEV Başkanı Sedat Tonguz, her iki konuyla da ilgili olarak Lüleburgaz Belediye Başkanı Murat Gerenli ile görüştü. Başkan Tonguz, Sayın Gerenli'ye hafriyatı kaldırmaları konusundaki hassasiyetleri için tüm Kepirtepeliler adına teşekkür etti. Sayın Gerenli, Kepirtepelilerin arasında yetiştiğini, Kepirtepe ve Kepirtepelilere karşı saygı duyduğunu ifade etti. KEV ve Lüleburgaz Belediyesi, birlikte çalışma yürütme konusundaki niyet ve isteklerini de bir kez daha karşılıklı olarak beyan etti. Sayın Gerenli'nin şahsında Lüleburgaz Belediyesi'ne teşekkür ederiz.

KEV Başkan Yardımcısı Murat Özcan da 21 Mayıs 2020 tarihinde Ahmetbey Belediye Başkanı Sayın Mustafa Altıntaş ile makamında görüştü. Sıcak bir ortamda geçen bu uzun görüşmede Nedim Menekşe ile ilgili etkinliklerde iş birliği yapılması konusunda fikir birliğine varıldı. Ayrıca Ahmetbey Belediyesi ile uzun soluklu ve kalıcı projeler gerçekleştirme kararı alındı. Sayın Altıntaş'a

teşekkürlerimizi iletiyoruz. Başkan Gerenli'ye Ziyaret

KEV Başkanı Sedat Tonguz başkanlığındaki bir heyet, 10 Haziran 2020 Çarşamba günü Lüleburgaz Belediye Başkanı Murat Gerenli'yi ziyaret etti.

Görüşmeye KEV Saymanı İsmail Arkın, KEV Yönetim Kurulu Üyesi Salim Tunçer, eski KEV başkanlarından İsmail Yurdatapan ve KEV üyesi Raif Özdilek de katıldı.

Koronavirüs önlemlerine uyulan ziyarette KEV heyeti ile Sayın Gerenli arasında sıcak bir görüşme gerçekleşti. Birlikte çalışmanın, işbirliğinin yararlı olacağı konusunda fikir birliği ifade edildi. Kepirtepe'nin ayrıntılı olarak konuşulduğu görüşmede mezunlarımızdan KEV Onur Üyesi Mehmet Başaran'ın adını taşıyan meydana düzenleme bittiğinde ortak bir programla açılış gerçekleştirilmesi yönünde karar alındı. Zoom'da Bayramlaştık!

Kepirtepeliler, Çevrimiçi Bayramlaşma Buluşması'nda bir araya geldi, 25 Mayıs 2020 Pazartesi (Ramazan Bayramı'nın 2. günü) saat 21.00'de Zoom'da toplandı. 1951'den 2012'ye farklı dönemlerde mezun olmuş yaklaşık 40 Kepirtepeliler ile gerçekleşen etkinlik 1 saat sürdü. Katılan herkese teşekkür ederiz!

"Yeniden İmece" Büyüyor

KEV üyelerinin ve Kepirtepelilerin, "Yeniden İmece" kampanyası kapsamında kendi belirledikleri miktarlarda düzenli bağışlarla vakfımıza yapmaya başladıkları katkı devam ediyor. Kepirtepe'nin geleceğine yapılan bu katkılar için teşekkür ederiz. Özellikle Mayıs ayında katılımın gittikçe arttığı gözlemlendi.

